

UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO PRAHA

BAKALÁŘSKÉ KOMBINOVANÉ STUDIUM

2012–2015

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Radek Fidra

Generální klauzule nekalé soutěže

Praha 2015

Vedoucí bakalářské práce:

JUDr. Ing. Martin Kohout, Ph.D.

JAN AMOS KOMENSKY UNIVERSITY PRAGUE

BACHELOR COMBINED (PART TIME) STUDIES

2012-2015

BACHELOR THESIS

Radek Fidra

General clause of unfair competition

Prague 2015

The Bachelor Thesis Work Supervisor:

JUDr. Ing. Martin Kohout, Ph.D.

Prohlášení

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracoval samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem při zpracování čerpal, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použitých zdrojů.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v univerzitní knihovně.

V Praze dne 23.2.2015

Radek Fidra

Poděkování

Chtěl bych poděkovat JUDr. Ing. Martinovi Kohoutovi, Ph.D., který se ujal vedení mé bakalářské práce, při kterém projevil ochotu a trpělivost s jakou mi pomáhal nejen při tvorbě této práce, ale i během celého studia.

Anotace

Bakalářská práce se zabývá generální klauzulí nekalé soutěže, je rozdělena do šesti kapitol, v kterých se postupně dostaneme od historického exkurzu až po novou právní úpravu generální klauzule podle nového občanského zákoníku, na kterou bude kladen hlavní cíl.

Klíčová slova

Dobré mravy, generální klauzule, hospodářská soutěž, hospodářský styk, nekalá soutěž, reklama, soutěžitel, zákazník.

Annotation

This Bachelor thesis deals with the general clause of unfair competition. It is divided into six chapters, which gradually get from a historical excursion to the new legal regulation of the general clause in the new Civil Code, which will be the main objective.

Key words

Advertising, competitor, customer, economic competition, economic relations, general clause, moral ethics, unfair competition.

OBSAH

ÚVOD	9
1 VÝVOJ PRÁVA NEKALÉ SOUTĚŽE V ČESKÝCH ZEMÍCH	11
1.1 Zákon proti nekalé soutěži č.111/1927 Sb.z.a n.....	11
1.2 Nekalá soutěž po roce 1948	14
1.3 Nekalá soutěž v obchodním zákoníku	17
2 GENERÁLNÍ KLAUZULE	18
2.1 Právní úprava.....	18
2.2 Definice	21
2.3 Pojmové znaky	23
2.3.1 Jednání v hospodářském styku	25
2.3.2 Rozpor s dobrými mravy soutěže	27
2.3.3 Způsobilost přivodit újmu	29
3 SUBJEKTY NEKALÉ SOUTĚŽE	32
3.1 Soutěžitelé	32
3.2 Zákazníci	34
3.3 Právnícké osoby chránící zájmy soutěžitelů a zákazníků	34
3.4 Prostředky ochrany subjektů nekalé soutěže.....	35
4 SKUTKOVÉ PODSTATY NEKALÉ SOUTĚŽE	38
4.1 Klamavá a srovnávací reklama a klamavé označení zboží nebo služby	39
4.1.1. Klamavá reklama	39
4.1.2 Srovnávací reklama.....	40
4.1.3 Klamavé označení zboží nebo služeb	42
4.2 Vyvolání nebezpečí záměny	43
4.3 Parazitování na pověsti	45
4.4 Podplácení.....	45
4.5 Zlehčování.....	47
4.6 Porušení obchodního tajemství	48
4.7 Dotěrné obtěžování.....	49
4.8 ohrožení zdraví nebo životního prostředí	50
4.9 Jiné typy nekalosoutěžního jednání.....	51

5 NEKALÁ SOUTĚŽ V UNIJNÍ ÚPRAVĚ	53
6 JUDIKATURA	53
ZÁVĚR	55
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	56

ÚVOD

Tématem této bakalářské práce je generální klauzule nekalé soutěže. Práce je rozdělena šesti kapitol. V první kapitole se seznámíme s vývojem práva nekalé soutěže v českých zemích; součástí této kapitoly je zejména analýza prvorepublikového zákona proti nekalé soutěži z období Československé republiky, dále vývoj v této oblasti po roce 1948 a konečně právní úprava generální klauzule nekalé soutěže v obchodním zákoníku dle zákona č. 513/1991 Sb. Ve druhé kapitole se věnuji právní úpravě generální klauzule v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb., Třetí kapitola hovoří o subjektech nekalé soutěže, tj. o soutěžitelích, zákaznících, případně i jiných osobách, které jsou nějakým způsobem nekalou soutěží dotčeny, a také o právnických osobách, které jsou oprávněny chránit zájmy soutěžitelů a zákazníků. Ve čtvrté kapitole se věnuji jednotlivým skutkovým podstatám nekalé soutěže ve světle generální klauzule. S ohledem na členství České republiky v Evropské unii nelze opominout také generální klauzuli nekalé soutěže v unijním pojetí; toto téma je zpracováno v páté kapitole. Poslední šestá kapitola je převážně praktická, vychází z dosud zjištěných teoretických poznatků. Analyzuji v ní zejména aktuální stav z hlediska příslušné judikatury a další vývoj v této oblasti.

Žijeme v zemi, v níž funguje tržní ekonomika a soutěž mezi „hráči na trhu“. Soutěživost mezi nimi náš život ovlivňuje každý den, protože soutěžitelé v rámci boje o co nejlepší postavení na trhu neustále vytvářejí nové postupy, inovují již vyzkoušené metody, snaží se dosáhnout co nejlepšího hospodářského výsledku, případně co nejvyššího počtu zákazníků. Ne každý postup je prospěšný. V rámci konkurenčního boje mnozí podnikatelé tzv. neznají bratra, a snaží se konkurenci zničit či alespoň určitým způsobem těžít z výkonů a úspěchů jiných. Proto se tématu hospodářské soutěže a nekalosoutěžního jednání v současné době v podstatě nevyhneme. S hospodářskou soutěží a bohužel i některými nekalými jednáními ze strany určitých subjektů se setkáváme nejen prostřednictvím různých médií, např. televizních pořadů zabývajících se spotřebitelskou tematikou, ale především ve vlastním životě.

Zdravá hospodářská soutěž však nemůže existovat sama o sobě bez určité právní regulace, i když v podstatě souhlasím s názorem o tzv. samoregulační funkci trhu. Ta, přiznejme si, nebývá vždy dostatečně a efektivní. Hlavním účelem právní regulace totiž není omezit soutěžitele v jejich podnikání a v jejich bitvě o zákazníka, to ani z ústavněprávního

hlediska nelze, ale pouze vymezit a definovat obchodní praktiky, které v hospodářské soutěži nejsou přípustné, resp. které jsou zakázané, a zároveň stanovit prostředky obrany a ochrany proti takovým praktikám.

Právě zajištění ochrany hospodářské soutěže před zneužíváním a ochrana soutěžitelů a také zákazníků je účelem práva proti nekalé soutěži. Této oblasti práva se v českém právním řádu věnuje několik zásadních předpisů. Za stěžejní předpis však považujeme zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nabyl účinnosti dnem 1. ledna 2014, a nahradil stávající úpravu nekalé soutěže v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.

Proto je cílem této bakalářské práce analýza generální klauzule nekalé soutěže podle nové právní úpravy v občanském zákoníku a stručný historický exkurz do právní úpravy této problematiky v českých zemích. Výsledkem je zejména rozbor a srovnání platné právní úpravy s právní úpravou předchozí. Pro naplnění cíle používám analyticko-komparativní metodu zpracování a vycházím především z platné právní úpravy, níže citovaných monografií, komentářů a příslušné judikatury.

Bakalářská práce respektuje etická, morální a autorská práva níže citovaných děl a důsledně se řídí metodickou pomůckou ke zpracování závěrečných prací.

1 VÝVOJ PRÁVA NEKALÉ SOUTĚŽE V ČESKÝCH ZEMÍCH

První kapitola této bakalářské práce obsahuje historický exkurz do vývoje právní úpravy nekalé soutěže na území České republiky. Věnuji se zde především prvorepublikové úpravě nekalosoutěžního jednání, vývojem nekalé soutěže po politických a ekonomických změnách v roce 1948 a její právní úpravou do roku 2013, tj. právní úpravou obsaženou v obchodním zákoníku.

1.1 Zákon proti nekalé soutěži č. 111/1927 Sb. z. a n.

K prvním pokusům určitým způsobem regulovat tržní hospodářství a soutěžní vztahy v něm fungující docházelo již ve starověku, šlo však v zásadě o nepsané normy. Potřeba psané právní úpravy nekalé soutěže souvisela především s rozvojem podnikání a obchodního práva a objevila se poprvé v průběhu 18. století. První psané předpisy začaly vznikat postupně až v 19. století, tedy v období, které je známé přijetím zásadních psaných právních norem regulujících občanské právo, např. Všeobecný zákoník občanský či Obecný zákoník občanský, známý pod zkratkou ABGB, resp. o.z.o., z roku 1811¹ či Code civil, známý také jako Code Napoléon z roku 1804².

Do konce první světové války, tedy do roku 1918, kdy bylo české území součástí rakouského císařství, se tak úprava občanského práva řídila ABGB a pokud jde o nekalou soutěž, právní úprava nebyla jednotná, neexistoval tedy jeden základní předpis, který by se zabýval jak nekalou soutěží, tak soutěží hospodářskou. Prvními předpisy, které se zabývaly zákazem určitých projevů nekalého jednání v rámci soutěže, byla např. Nařízení z roku 1758 proti odloučení zákaznictva či tzv. dvorský dekret z roku 1817, který bránil přehánění v reklamě, dále pak např. zákon č. 26/1895 ř.z., o výprodejích, anebo zákon č. 89/1897 ř.z., o obchodu s potravinami a některými předměty užitnými. Toto byl první předpis, který obsahoval také ustanovení o nesprávném označování potravin³.

Hospodářská soutěž byla poprvé zmíněna v ustanovení § 4 tzv. rakouského koaličního zákona č. 43 z roku 1870; podle tohoto ustanovení neměly právní účinnost úmluvy živnostníků, které byly uzavřeny s cílem zvýšit ceny zboží v neprospěch zákazníků. Dalšími

¹ Německy „*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesamten Deutschen Erbländer der Österreichischen Monarchie*“. ABGB byl základem občanského práva pro všechny země rakouského císařství, s výjimkou jeho uherské části, kde platilo především zvykové právo. Např. v Rakousku či Lichtenštejnsku platí ABGB s různými novelami i v současné době.

² Francouzsky „*Code civil des Français*“, tj. Občanský zákoník Francouzů. Základem francouzského občanského práva je s určitými změnami i v současné době.

³ Srov. MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2001, s. 25.

předpisy, které se hospodářské soutěže týkaly víceméně okrajově, byly např. zákon č. 19/1890 ř.z., o ochraně známek, a dále zákony cílící přímo na určitý druh potravin (např. zákon č. 26/1895 ř.z., o obchodu s máslem, sýrem, přepouštěním máslem a vepřovým sádlem a jejich náhražkami, či zákon č. 210/1907 ř.z., o obchodu s vínem, vinným moštem a vinným rmutem).

Absence příslušné právní regulace tam ponechávala na vůli jednotlivých – z dnešního pohledu bychom mohli říci soutěžitelů, jakým způsobem budou mezi sebou o zákazníky soutěžit. Orgány moci výkonné však v rámci určité regulace hospodářské soutěže vydávaly různá nařízení, např. zmiňme Nařízení ministeria obchodu č. 25/1918 ř.z., o ochraně odběratelů od klamání v obchodě zbožím o jakosti a způsobu výroby zboží.

Po vzniku samostatné Československé republiky a přijetí tzv. recepční normy, zákon č. 11/1918 Sb. z. a n., byly zpočátku přijaty pouze dva zákony, které se týkaly hospodářské soutěže, nekalosoutěžního jednání a ochrany proti němu, a to zákon č. 3/1924 Sb. z. a n., o zákazu prémiových obchodů předměty denní potřeby, a zákon č. 5/1924 Sb. z. a n., o označování původu zboží. Československá republika v roce 1919 v oblasti průmyslového vlastnictví ratifikovala Pařížskou unijní úmluvu na ochranu průmyslového vlastnictví, která ukládala členským státům povinnost, aby zajistili efektivní ochranu proti nekalé soutěži.

Tuto povinnost Československá republika splnila přijetím zákona č. 111/1927 Sb. z. a n., proti nekalé soutěži, který přinesl skutečnou změnu do právního prostředí hospodářské soutěže a nekalosoutěžního jednání. Tento zákon byl připravován původně podle říšskoněmeckého vzoru, tj. ze zákona z roku 1896 (BGB) a celý postaven výlučně na generální klauzuli; nicméně v tomto znění zákon přijat nebyl. Výsledná podoba zákona měla nakonec smíšenou povahu, byla zde tedy upravena jak generální klauzule, tak skutkové podstaty jednotlivých nekalosoutěžních jednání.

Zákon byl rozdělen do pěti hlav. Obsahem první hlavy byla ustanovení, která se týkala soukromoprávní ochrany, v ustanovení § 1 obsahovala také definici generální klauzule⁴ a jednotlivé skutkové podstaty nekalosoutěžního jednání. V první hlavě nalezneme také

---

⁴ Ta byla označena jako „jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec“ a definována jako „rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškodití soutěžitele“. Podle citovaného ustanovení mohl být za nekalou soutěž žalován každý, kdo se dostal v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškodití soutěžitele – srov. např. VEČERKOVÁ, E. *Nekalá soutěž a reklama (vybrané kapitoly)*. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2005, s. 40.

procesní pravidla pro uplatnění soukromoprávní ochrany⁵ a ustanovení, jehož účelem bylo zabránit kumulacím žalob.

Tehdejší skutkové podstaty jednotlivých nekalosoutěžních jednání se víceméně neliší od těch, které známe dnes. Patřila sem tehdy klamavá reklama, nesprávné označování původu zboží, zlehčování, zneužívání podnikových značek a zevnějších zařízení podniku, podplácení, porušování a využívání obchodních a výrobních tajemství. Zákon č. 111/1927 Sb. z. a n. znal i skutkovou podstatu nekalé soutěže osob pomocných a jejich používání soutěžitelem.

Hlava druhá zákona č. 111/1927 Sb. z. a n. obsahovala trestní ochranu, tzn. zejména trestněprávní skutkové podstaty, mezi kterými byly fakticky občanské skutkové podstaty, nicméně s přídavkem závažnějšího jednání a právního následku. Zvláštní skutkové podstaty, posuzované jako správní přestupky, obsahovala třetí hlava tohoto zákona, obsahem jeho hlavy čtvrté pak byla všeobecná ustanovení, která především vysvětlovala pojmy, např. co je to soutěžitel, jaké jsou podmínky smírčího řízení, jak se vystupuje ve vztahu k cizině a k jiným předpisům. Závěrečná ustanovení pak byla obsahem poslední, páté hlavy tohoto zákona.

Se zákonem č. 111/1927 Sb. z. a n. úzce souviselo vládní nařízení č. 30/1928 Sb. z. a n., kterým se jednak stanovily korporace a orgány povolené pro smírčí řízení ve věcech nekalé soutěže, a které jednak vydávalo předpisy o řízení před nimi. Toto nařízení definovalo podmínky, za kterých může být smírčí řízení zahájeno, stanovilo také zásady činnosti, které musí být dodržovány ze strany smírčích korporací, zásady činnosti při průběhu smírčího řízení a náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí. Smírčí řízení podle tohoto nařízení bylo v podstatě pouze neformální jednání vedené v ústní formě, z něhož byla vyloučena veřejnost. Součástí příloh tohoto nařízení byl mimo jiné seznam korporací, které byly oprávněné převzetí smírčí řízení v těchto specifických věcech.

Další doplňujícím zákonem právní úpravy nekalé soutěže byl zákon č. 75/1935 Sb. z a n., který zakazoval přídavky při prodeji zboží nebo provádění výkonů.

Prvorepublikové právo nekalé soutěže se vyznačuje hojností judikatury, která se touto problematikou zabývá. Jde především o sbírku rozhodnutí Nejvyššího soudu od autora Františka Vážného, který působil jako soudce a později jako druhý prezident Nejvyššího soudu; jeho sbírka rozhodnutí se označuje nejčastěji jako „*Vážného sbírka*“. Podle sebrané

---

⁵ Toto ustanovení dále umožňuje poškozenému domáhat se nápravy proti takovému jednání rušitele, a to jednak podáním žaloby na zdržení se takového jednání, a jednak odstranění závadného stavu takto způsobeného. V případě, že rušitelovo jednání bylo úmyslné, tzn. pokud věděl či alespoň „*vědět musel*“ o tom, že jeho jednání je způsobitelé druhého soutěžitele poškodit, mohl poškozený požadovat, aby mu rušitel nahradil tímto jednáním způsobenou škodu.

judikatury tak za nekalou soutěž bylo považováno „nabízení a prodej nových knih pod cenou, přičili se to zvyklosti, která se vytvořila v soutěžitelských kruzích a podle níž krámská cena nové knihy stanovená nákladem je závazná a ze stanoviska stavovského není dovoleno její podbízení“⁶, platila zásada, že „proti nekalé soutěži se nelze brániti rovněž nekalou soutěží“⁷, či zásada, že posouzení toho, zda „jest jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, jest otázkou právní, již náleží řešiti výhradně soudu, přičemž jest mu přihlížeti i k tomu, jak se na jednání pohlíží mezi soutěžiteli, co o něm soudí veřejnoprávní korporace, které mají podle svého určení dbáti společných oprávněných zájmů soutěžitelů, a jaké důvody uvádějí pro svůj názor“⁸.

1.2 Nekalá soutěž po roce 1948

Nekalou soutěž, stejně jako další oblasti života, přerušila významným způsobem druhá světová válka a fakticky vzápětí po ní politické a ekonomické změny po roce 1948. Československo po provedeném komunistickém puči v únoru 1948 se vydalo cestou nesvobody, komunistické ideologie, diktatury proletariátu a dělnické třídy, socialistického práva⁹ a hospodářství, centrálního plánování¹⁰, tedy cestou, jejímž vzorem byl Sovětský svaz; Československo se stalo, spolu s dalšími zeměmi střední a východní Evropy, satelitem Sovětského svazu na více než 40 let.

V důsledku shora popsaných změn byl ke dni 1.1.1951 zrušen i zákon č. 111/1927 Sb. z. a n., a to zákonem č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, který je běžně označován jako tzv. střední občanský zákoník. Ochrana proti nekalé soutěži (fakticky ale neexistující) byla ve středním občanském zákoníku upravena velmi kuse a obecně, a to jednak v ustanovení § 352, který v modifikované podobě převzal generální klauzuli jednání proti nekalé soutěži z ustanovení § 1 zákona č. 111/1927 Sb. z a n. tak, že ji označoval jako „odpovědnost za

⁶ Sb. r. n. s. Vážný, č. 17083. Převzato z: MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži*. 3. vydání. Praha: C.H. Beck, 2008, s. 53.

⁷ Sb. r. n. s. Vážný, č. 14614. Převzato z: tamtéž.

⁸ Sb. r. n. s. Vážný, č. 12334. Převzato z: tamtéž, s. 54.

⁹ Baňouch v souvislosti s definicí socialistického práva odkazuje na Kerimova, podle něhož právo obecně je „státní vůlí vládnoucí třídy, vyjádřené v systému obecně závazných norem, které jsou zaměřeny na regulování společenských vztahů v zájmu této třídy“. Komunistické právo přitom vyjadřovalo dominanci dělnické třídy, přičemž komunisté chtěli společnost pomocí práva řídit – srov. BAŇOUC, H. *Hospodářské právo*. In BOBEK, M.; MOLEK, P.; ŠIMÍČEK, V. (eds.). *Komunistické právo v Československu. Kapitoly z dějin bezpráví*. 1. vydání. Brno : Mezinárodní politologický ústav, Masarykova univerzita, 2009, s. 730. Přístupné na WWW: <<http://www.komunistickepravo.cz>>.

¹⁰ Státní ekonomický mechanismus měl být jeden velký stroj, a to jako hospodářský organismus, který by pracoval tak, aby se stamiliony lidí řídily jedním plánem – srov. tamtéž, s. 731.

škodu způsobenou při nekalé soutěži v hospodářském styku“¹¹. Nekalosoutěžní jednání jako jednání, které vede až k odpovědnosti za škodu, přetrvalo prakticky až do roku 1992.

Se zrušením zákona č. 111/1927 Sb. z a n. se rozštěpila také soukromoprávní podstata nekalosoutěžního jednání a jeho trestněprávní rozměr. Trestněprávní ochrana proti nekalé soutěži s účinností od 1.8.1950 byla předmětem úpravy zákona č. 86/1950 Sb., trestní zákon, a to konkrétně v ustanovení § 258¹².

Zatímco 50. léta 20. století máme spojená především s komunistickým útlakem, násilnou kolektivizací či politickými procesy, zakončenými v mnoha případech absolutními tresty, 60. léta jsou nám naproti tomu prezentována jako léta svobodnější a volnější, a to jak z politického, tak hospodářského hlediska. Je pravdou, že v průběhu těchto let byly podnikány různé reformní kroky, např. právě v ekonomické oblasti, které měly přispět k ekonomickému růstu Československa. S realizací reformních kroků se začalo v roce 1965 a nutno říci, že některé předpisy můžeme označit za průlomové a revoluční a lze jim přiznat určitou hodnotu a význam, zejména s ohledem na ostatní sovětské satelity, které k reformním krokům nepřikročily.

Určitou revolučnost vykazovalo Nařízení vlády č. 100/1966 Sb., o plánovitém řízení národního hospodářství. Podle tohoto nařízení byla možná samostatnost socialistických organizací, i když se omezovala pouze na otázky vytváření tuzemských hospodářských vztahů a volby výrobního programu. Hospodářská soutěž však předmětem úpravy v tomto nařízení nebyla.

Reformy ukončila sovětská okupace v srpnu 1968. Všeobecný úpadek a návrat před reformní časy byl pak dovršen po roce 1969 a v průběhu následujících let, zejména 70. let označovaných jako normalizace¹³. Shora zmíněné nařízení bylo novelizováno novelou č.169/1969 Sb. Ustanovení § 83 tohoto nařízení obsahovalo samostatnou úpravu ochrany nekalé soutěže pro vztahy podléhající režimu hospodářského zákoníku. Nekalosoutěžní jednání jím bylo definováno jako „jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže a způsobilé

---

¹¹ Všimněme si spojení „jednání v hospodářském styku“. Podle tehdejšího pojetí se nekalé soutěže dopustil ten, kdo jedná v rozporu s dobrými mravy soutěže, a toto jeho jednání je způsobilé poškodit soutěžitele.

¹² Zajímavostí je, že skutkovou podstatu trestného činu, konkretizovanou v ustanovení § 258 zákona č. 86/1950 Sb., přijal i zákon č. 140/1964 Sb., trestní zákon, s účinností od 1.1.1965, i zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, s účinností od 1.1.2010.

¹³ Normalizace měla vést k obnovení vedoucí úlohy strany a autority státní moci dělnické třídy a zahrnovala čistky v komunistické straně (do jara 1971 bylo vyloučeno cca 30 tis. komunistů), propouštění ze zaměstnání, obnovení cenzury, zrušení mnoha zájmových a politických sdružení a organizací (např. Junák, Sokol, KAN), zrušení předchozích reform apod.

poškodit jiné soutěžitele“. Taková úprava však zcela přesně kopírovala generální klauzuli ustanovení § 352 zákoníku z roku 1950.

V souvislosti s 60. léty je potřeba se zmínit o dvou zásadních zákonech, které byly přijaty. Jedním z nich je zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který s účinností od 1.4.1964 nahradil střední občanský zákoník. Dalším je zákon č. 109/1964 Sb., hospodářský zákoník, který v centrálně řízené ekonomice i tak znamenal osamostatnění hospodářského práva, do té doby právně nevymezeného. Baňouch k němu poznamenává také to, že i přesto, že byl poplatný době, kdy vznikl a kdy platil, působí dodnes srozumitelně a je poměrně zdařilý¹⁴. Mezi subjekty hospodářského práva patřily již výše zmíněné socialistické organizace.

Určitým překvapením, alespoň v situaci naprosté absence jakéhokoliv soutěžení v centrálně plánové ekonomice, je zařazení oddílu druhého do části šesté hospodářského zákoníku, upravující právo hospodářské soutěže. Tento oddíl stanovil zásady spolupráce mezi socialistickými organizacemi. Výklad k jednotlivým ustanovením pak obsahoval dokonce jazyk kartelového a nekalosoutěžního práva¹⁵; tato ustanovení byla zřejmě užívána při obchodování socialistických organizací se zahraničními podnikatelskými subjekty.

Listopad 1989 a sametová revoluce přinesly do tehdejšího Československa největší politické a ekonomické změny za posledních 40 let. Ty si vyžádaly zásadní reformy stávajících předpisů, a to na ústavní, zákonné i podzákoné úrovni. Pokud zůstaneme u našeho tématu, dnem 1.5.1990 nabyla účinnosti novela hospodářského zákoníku provedená zákonem č. 103/1990 Sb., která oddíl druhý v šesté části doplnila o ustanovení § 119d a § 119e nazvaných jako „*nekalá soutěž*“. Po dlouhé době se tak v těchto ustanoveních setkáváme s termíny jako např. „*podnikatelská činnost*“ či „*dobré mravy soutěže*“.

Generální klauzule nekalé soutěže je vyjádřena v ustanovení § 119d odst. 1 hospodářského zákoníku (ve znění účinném do 28.2.1991) tak, že „*organizace nesmí ve své podnikatelské činnosti jednat způsobem, který je v rozporu s dobrými mravy soutěže a může poškodit jiné soutěžící organizace*“. Co je v rozporu s dobrými mravy soutěže, pak definuje ustanovení § 119d odst. 2 téhož zákoníku, a to demonstrativním výčtem; patří sem např. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměru s podnikem nebo výrobky soutěžitele, či falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku

¹⁴ BAŇOUC, H. *Hospodářské právo*. In BOBEK, M.; MOLEK, P.; ŠIMÍČEK, V. (eds.). *Komunistické právo v Československu. Kapitoly z dějin bezpráví*. Brno : Mezinárodní politologický ústav, Masarykova univerzita, 2009, s. 739. Dostupné na WWW: <<http://www.komunistickepravo.cz>>.

¹⁵ Tamtéž, s. 752.

soutěžitele, anebo údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití nebo o množstvích zboží.

Skutečná revoluce v úpravě nekalé soutěže však přišla až s přijetím zákona č.513/1991 Sb., obchodní zákoník (v textu dál jen „*ObchZ*“), který nabyl účinnosti dne 1.1.1992, a platil s většími zásadními či menšími novelami až do 31.12.2013. Problematika hospodářské soutěže a nekalé soutěže byla umístěna do obecné části první, hlavy páté. To, že tato problematika se stala součástí *ObchZ*, odůvodňuje potřeba rychlého legislativního řešení právě této problematiky v souvislosti s ekonomickými změnami po roce 1989.

1.3 Nekalá soutěž v obchodním zákoníku

Problematika nekalé soutěže byla upravena v ustanoveních § 44 a násl. *ObchZ*. V ustanovení § 44 odst. 1 *ObchZ* byla vyjádřena generální klauzule nekalé soutěže; nekalou soutěží tak bylo „*jednání v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže, a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům nebo dalším zákazníkům*“. Toto ustanovení nekalou soutěž přímo zakazovalo. Ustanovení § 44 odst. 2 *ObchZ* pak obsahovalo demonstrativní výčet skutkových podstat nekalé soutěže a patřily sem klamavá reklama, klamavé označování zboží a služeb, vyvolávání nebezpečí záměny, parazitování na pověsti podniku, výrobků či služeb jiného soutěžitele, podplácení, zlehčování, srovnávací reklama, porušování obchodního tajemství a ohrožování zdraví spotřebitelů a životního prostředí.

ObchZ byl s účinností od 1.1.2014 zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (v textu dále jen „*občanský zákoník*“). Celá oblast soukromého práva doznala přijetím tohoto zákona zásadní změnu. Problematika nekalé soutěže se tak stala součástí občanského zákoníku jako „*zneužití a omezení soutěže*“ v ustanoveních § 2972 až § 2990; tato ustanovení nalezneme v části čtvrté pod tzv. relativními majetkovými právy, konkrétně v dílu druhém hlavy III této části jako závazky z deliktů. Otázka, proč se nekalá soutěž nestala předmětem úpravy např. v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v textu případně jen „*ZOK*“, či proč nebyl přijat zvláštní zákon o nekalé soutěže, vysvětluje např. profesor Eliáš tím, že hospodářská soutěž není omezena

pouze na podnikatele, ale také na jiné soutěžitele, a její úprava tedy zasahuje také do soukromých práv těchto osob¹⁶.

Stejně jako úprava v ObchZ, také nová právní úprava obsahuje generální klauzuli nekalé soutěže, demonstrativně vyjmenovává jednotlivé skutkové podstaty nekalé soutěže, které následně v jednotlivých ustanoveních definuje. Nalezneme zde také ustanovení týkající se ochrany proti nekalé soutěži.

2 GENERÁLNÍ KLAUZULE

Tuto kapitolu bakalářské práce považuji za stěžejní. Zabývám se v ní totiž přímo tématem generální klauzule, a to z hlediska její současné právní úpravy, dále z hlediska její definice, výkladu a jejích pojmových znaků a v neposlední řadě také z hlediska judikatury zejména vyšších soudů a Soudního dvora Evropské unie.

2.1 Právní úprava

V předchozí kapitole je uvedeno, že původně byla problematika nekalosoutěžního jednání předmětem úpravy v obchodním zákoníku. To se s účinností od 1.1.2014 změnilo a nadále je nekalá soutěž upravena pouze v základním předpise soukromého práva, a to v občanském zákoníku. Platí tak bez jakýchkoli pochybností jak pro soukromé osoby, tak pro podnikatelské subjekty.

Nekalá soutěž, jak jsem již uvedl, je součástí relativních majetkových práv a je zakotvena v části první, hlavě III pod závazky z deliktů¹⁷. Hlava III obsahuje díl 2, který upravuje zneužití a omezení soutěže, a následně se dělí na oddíl 1 upravující obecná ustanovení a oddíl 2 upravující samotnou nekalou soutěž.

Soukromoprávní úprava v zásadě přebírá předchozí ustanovení z obchodního zákoníku, i když s určitými menšími změnami, což např. podle Ondřejové svědčí o funkčnosti a kvalitě právní regulace nekalé soutěže v obchodním zákoníku¹⁸. Koncepce úpravy také zůstává v zásadě shodná; proto zde v první řadě najdeme především vymezení nekalé soutěže

---

¹⁶ Sám prof. ELIÁŠ považuje zařazení obecných ustanovení o nekalé soutěži do ObchZ a tedy do oblasti obchodního práva za zcela nevhodné – srov. ELIÁŠ, K. a kol. *Osnova občanského zákoníku. Osnova zákona o obchodních korporacích*. 1. vyd. Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009, s. 453.

¹⁷ K tomu např. Ondřejová uvádí, že takovou úpravu považuje za vhodnou, protože více odpovídá skutečnosti, že nekalá soutěž je považována za zvláštní typ mimosmluvních deliktů – srov. ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 10.

¹⁸ Srov. tamtéž, s. 11.

v generální klauzuli¹⁹ a demonstrativní výčet jednotlivých skutkových podstat nekalosoutěžního jednání, která v podstatě také nedoznala zásadnějších změn, jak ostatně vyplývá z následujících kapitol.

Takový způsob úpravy není ojedinělý a setkáme se s ním v mnoha zemích Evropy. Spolková republika Německo nekalou soutěž upravuje ve zvláštním zákonu, a to zákonu proti nekalé hospodářské soutěži („*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb*“)²⁰. Cílem tohoto zákona je především ochrana soutěžitelů, spotřebitelů a jiných účastníků soutěže proti nepoctivým obchodním praktikám. Takové obchodní praktiky zákon výslovně zakazuje jako ilegální, a to tehdy pokud může způsobit újmu v zájmech shora vyjmenovaných účastníků soutěže. Ustanovení § 4 tohoto zákona uvádí příklady nepoctivých obchodních praktik (je jich v tomto ustanovení uvedeno celkem 11); těmi jsou ty, v nichž osoba užívá obchodní praktiky, které jsou schopny ovlivnit svobodu rozhodování spotřebitelů nebo ostatních účastníků na trhu, a to např. nátlakem nebo upozorněním na lidskost, nebo které jsou schopny působit na spotřebitelův fyzická či duševní stav, na jeho věk, nezkušenost, strach apod., dále např. ty, které diskreditují či hanobí zboží, značku, služby nebo činnosti jiných soutěžitelů apod.

Zakázané jsou také klamné obchodní praktiky, prostřednictvím kterých jsou šířeny informace, které jsou schopny změnit základní charakteristiky zboží nebo služeb, které prezentují zboží nebo služby jinak apod.

Právní úprava nekalé soutěže u našeho dalšího blízkého souseda, Rakouska, je také předmětem zvláštního zákona, shodně jako v Německu je jím zákon proti nekalé soutěži²¹.

V Nizozemsku je situace shodná s tou naší, neboť problematika nekalé soutěže je upravena v občanském zákoníku („*Burgerlijk Wetboek*“). Ve Francii je nekalá soutěž, resp. klamavá reklama součástí zvláštní úpravy spotřebitelského práva v „*Code de la*

---

¹⁹ Např. podle ustanovení § 41 obchodního zákoníku byly za soutěžitele označeny „*fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé*“, zatímco ustanovení § 2972 občanského zákoníku soutěžitele definuje jako toho, „*kdo se účastní hospodářské soutěže*“. Podle Pipkové je to návrat k určité jednoduchosti a abstraktnosti prvorepublikového zákona č. 111/1927 Sb., který soutěžitele charakterizoval jako toho, „*kdo dostane se v hospodářském styku...*“. Adresáty jsou tedy osoby jak fyzické, tak právnické, podnikatelé i nepodnikatelé a také stát a samosprávné celky – srov. PIPKOVÁ, J. Definice soutěžitele v § 2973 obč.zák. se oproti definici v § 41 obch.zák. změnila. Má to nějaký vliv na okruh adresátů (nekalosoutěžního práva)? *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2014, č. 6, s. 24. ISSN 1805-6822.

²⁰ SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO. BUNDESMINISTERIUM DER JUSTIZ UND FÜR VERBRAUCHERSCHUTZ. *Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz* [online]. Iuris, 2013 [cit. 2014-01-13]. Dostupné z WWW: <http://www.gesetze-im-internet.de/uwg_2004/>.

²¹ RAKOUSKÁ REPUBLIKA. JUSLINE - DIE JURISTISCHE INTERNET-PLATTFORM ÖSTERREICHS: GRUNDBUCH, FIRMENBUCH, WEBERV, GESETZ, MELDEREGISTER, GEWERBEREGISTER, GERICHT, RECHTSANWALT, SACHVERSTÄNDIGER, NOTAR, FORUM-RECHT. *JUSLINE - die juristische Internet-Plattform Österreichs: Grundbuch, Firmenbuch, webERV, Gesetz, Melderegister, Gewerberegister, Gericht, Rechtsanwalt, Sachverständiger, Notar, Forum-Recht* [online]. Jusline, 2013. [cit. 2014-01-13]. Dostupné z WWW: <[https://www.jusline.at/Unlauterer-Wettbewerbs-Gesetz_\(UWG\).html](https://www.jusline.at/Unlauterer-Wettbewerbs-Gesetz_(UWG).html)>.

Consummation“ a zakazuje takovou reklamu, která nějakým způsobem podává falešná tvrzení nebo která může zmást ty, pro které je určena. Vzhledem k systému common law je problematika nekalé soutěže ve Velké Británii tvořena zejména soudními precedenty.

Samozřejmostí je, že také občanský zákoník s účinností od 1.1.2014 obsahuje také procesněprávní ustanovení upravující právní prostředky ochrany proti nekalé soutěži a zvláštního postavení právnických osob, jež jsou oprávněny hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků.

Nekalosoutěžní jednání má i za současné právní úpravy objektivní charakter, tj. takovým jednáním je i jednání, které soutěžitel nezavinil; s ohledem na to, že jde fakticky o závazek z deliktů, je rozhodující výsledek rušitelova jednání, nikoliv jeho motivy, které nakonec k výsledku vedly. Předmětem zkoumání jednání tak není ani úmysl ani nedbalost. Naproti tomu v ustanovení § 2988 občanského zákoníku je umožněno uplatnit subjektivní princip ve vztahu k nároku na náhradu škody a přiznání přiměřeného zadostiučinění. To vyplývá především z ustanovení § 2910 občanského zákoníku, které hovoří o tzv. vlastním zavinění škůdce²², proto i vznik povinnosti nahradit škodu, příp. přiznání přiměřeného zadostiučinění za nekalosoutěžní jednání je vázán na zavinění soutěžitele – rušitele. I přesto však nekalou soutěž pojmáme čistě z objektivního hlediska a považujeme ji za civilní delikt²³.

S problematikou nekalé soutěže pak souvisí řada dalších ustanovení v občanském zákoníku, zejména v jeho obecné části, např. základní zásady, podstatu fyzických a právnických osob, zastoupení, právní jednání, promlčení apod. V souvislosti s členstvím České republiky v Evropské unii je potřeba na nekalosoutěžní problematiku použít také příslušná ustanovení evropských předpisů, zejména články 34 až 36 Smlouvy o fungování Evropské unie (v textu dále jen „SFEU“), či směrnic, např. Směrnice EP a Rady 2005/29/ES,

---

²² Podle ustanovení § 2910 občanského zákoníku platí, že „*škůdce, který vlastním zaviněním porušil povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva*“. Naproti tomu ustanovení § 373 ObchZ určovala odpovědnost za škodu na čistě objektivním principu s možností liberace, neboť podle něho „*kdo poruší svou povinnost ze závazkového vztahu, je povinen nahradit škodu tím způsobenou druhé straně, ledaže prokáže, že porušení povinností bylo způsobeno okolnostmi vylučujícími odpovědnost*“.

²³ Soudní judikatura např. dovodila, že tehdejší úprava nekalé soutěže v ObchZ volní složku projevu vůle (zavinění úmyslné či nedbalosti, zakládající možnost exkulpace) neřešila, ale právě naopak odpovědnost rušitele zakládala na objektivním principu – srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.3.2006, sp. zn. 32Odo 1230/2005.

Dostupné na WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/A0A47176F3A05583C1257A4E00688896?openDocument&Highlight=0>.

o nekalých obchodních praktikách²⁴, a Směrnice EP a Rady 2006/114/ES, o klamavé a srovnávací reklamě.

Nekalá soutěž je v neposlední řadě řešena v mnoha rozhodnutích českých soudů, ale také Soudního dvora Evropské unie. V průběhu bakalářské práce proto upozorňuji na některá stěžejní soudní rozhodnutí týkající se např. výkladu pojmů, jako jsou dobré mravy soutěže, způsobilost přivodit újmu apod.

2.2 Definice

Co vlastně termín „generální klauzule“ znamená a co představuje, dokážeme dovést ze samotného jeho označení. Slovo „generální“ chápu jako cosi obecného, slovo „klauzule“ pak jako nějakou podmínku. Podle Štenglové a kol. má základní ustanovení o nekalé soutěži generální klauzulí obecnou povahu, neboť jejím úkolem je stanovit základní kritéria pro posuzování určitého jednání jako nekalé soutěže, protože nelze zapomínat na to, že za nekalou soutěž nelze považovat každé soutěžní jednání²⁵. Munková pak např. uvádí, že generální klauzule je „*souhrn nejobecnějších podmínek, které musí být splněny vždy, aby určité jednání mohlo být zařazeno pod některou z konkrétních skutkových podstat*“²⁶.

Prof. Hajn pak generální klauzuli definuje obdobným způsobem, když ji považuje za „*obecné ustanovení vymezující společné znaky*“ a doplňuje, že ji lze označit také jako „*obecnou doložku*“ či „*otevřený právní koncept*“, na který navazují příkladmo vyjmenované a zvláště upravené typové případy nekalé soutěže²⁷.

Podle prof. Hajna stanoví generální klauzule podmínky, které jsou nutné a zároveň i dostatečné k tomu, aby určité jednání mohlo být kvalifikováno jako nekalá soutěž²⁸. Nutnost takových podmínek pak vyplývá z toho, že jednání soutěžitele musí splňovat jak podmínky vyjádřené v generální klauzuli, tak podmínky dané v některé z demonstrativně vyjmenovaných skutkových podstat, abychom mohli uzavřít, že soutěžitel se v rámci hospodářské soutěže s jinými subjekty dopustil nekalé soutěže. Dostatečnost takových podmínek naopak vyjadřuje

---

²⁴ Oficiálně jako Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11.5.2005, o nekalých obchodních praktickách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady [84/450/EHS](#), směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ((směrnice o nekalých obchodních praktickách).

²⁵ Srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník. Komentář*. 13. vydání. Praha : C.H. Beck, 2010, s. 172.

²⁶ MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži*. 3. vydání. Praha : C.H. Beck, 2008, s. 43.

²⁷ HAJN, P. Generální klauzule proti nekalé soutěži dle NOZ. *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2013, č. 9, s. 11. ISSN 1805-6822.

²⁸ Srov. tamtéž.

to, že nekalou soutěží mohou být i ta jednání, která sice nejsou upravena jako zvláštní skutkové podstaty, ale splňují všechny znaky generální klauzule²⁹.

V tom také spočívá význam úpravy generální klauzule. Není totiž v podstatě možné předem v zákoně vyjmenovat všechny konkrétní typy narušení či porušení hospodářské soutěže, proto je třeba vymežit takové jednání z obecného hlediska a doplnit je o nejčastěji se vyskytující chování soutěžitelů při jejich obchodní činnosti. To je markantní především v současné globalizované a přetechnizované době. Technologie a jejich vývoj se mění každým dnem; to vidíme především v oblasti internetu, kde se dnes a denně setkáváme s různými praktikami, např. spamy, webhosting apod., či marketingu, kde marketingoví hráči používají i forem guerilla marketingu a jiných taktik.

Podle Munkové je význam generální klauzule trojí:

- a) určuje celkový směr zákona nebo jeho příslušné ucelené části,
- b) je podpůrným ustanovením všude tam, kde jednotlivá dílčí ustanovení zákona nestačí k postižení některého specifického nepatřičného jednání v hospodářském styku,
- c) je měřítkem pro posouzení, zda některé jednání, které se jeví jako nenáležitě nebo které lze zdánlivě podřadit pod zvláštní ustanovení zákona, vykazuje všechny ty znaky, které je kvalifikují jako jednání nekalosoutěžní, a tudíž podléhají zákazu a dalšímu možnému postihu podle příslušných ustanovení o nekalé soutěži³⁰.

Nelze říci, že všechna jednání, která určitým způsobem dokážou přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, jsou nekalou soutěží. Jak si vysvětlíme dále, k takovému jednání musí přistoupit i další okolnosti, které v souhrnu s tím za nekalou soutěž považovat můžeme. V praxi je význam generální klauzule jasný, a to právě s ohledem na to, co je uvedeno výše o tom, že zákon nedokáže pojmut všechna možná jednání, která by mohla být za nekalou soutěž považována³¹. Ustanovení generální klauzule aplikujeme v případech, kdy neexistuje v právní úpravě určitá zvláštní, výslovně vytčená skutková podstata nekalé soutěže (např. skrytá reklama). Naopak pak platí, že zvláštní skutkové podstaty, které jsou v právní

---

²⁹ Prof. Hajn k tomu doplňuje, že právo proti nekalé soutěži tak reaguje na tvořivou povahu lidského jednání, které se nedá ve všech ohledech vždy předvídat – srov. tamtéž.

³⁰ Srov. MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži*. 3. vydání. Praha : C.H. Beck, 2008, s. 43.

³¹ Ondřejová v této souvislosti např. hovoří o tom, že lidská tvořivost je bezbřehá a v případě taxativního výčtu zakázaného jednání by si člověk rychle našel tzv. skulinu, jak takové zakázané jednání obejít, příp. by vytvořil novou praktiku, která by nebyla zákonem zakázána, byť by na druhou stranu byla v rozporu s dobrými mravy soutěže a narušovala soutěžní prostředí – srov. ONDŘEJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 39.

úpravě příkladmo vyjmenovány, musí vždy vykazovat všechny základní znaky, které jsou obsaženy v generální klauzuli pro posouzení určitého jednání jako nekalé soutěže.

Generální klauzule má také své funkce, a to jednak funkci omezující, a jednak funkci rozšiřující. Podle Ondřejové omezující funkce generální klauzule vychází z toho, že je nezbytné, aby byly nejprve naplněny podmínky generální klauzule, a teprve poté můžeme kvalifikovat jednání jako nekalou soutěž³². Stejná autorka rozšiřující funkci generální klauzule definuje tak, že pokud jsou splněny její podmínky, jde o nekalosoutěžní jednání, i když samo o sobě nenaplní některé ze zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže; proto může být generální klauzule nekalé soutěže samostatně aplikovatelným ustanovením a dokáže do nekalosoutěžního jednání zahrnout i takové jednání, které není obsahem ve zvláštních skutkových podstatách nekalé soutěže³³.

Pokud shrneme význam generální klauzule pro hospodářskou soutěž, za nekalou soutěž považujeme v praxi pouze takové jednání, které naplňuje znaky generální klauzule, a to bez ohledu na to, zda se jedná o speciální a zákonem vymezenou skutkovou podstatu či nikoliv.

2.3 Pojmové znaky

Podle ustanovení § 2976 odst. 1 občanského zákoníku „*kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje.*“. Povšimněme si určité podobnosti s úpravou generální klauzule v prvorepublikovém zákonu č. 111/1927 Sb. z. a n., podle jehož ustanovení § 1 platilo, že „*kdo dostane se v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškoditi soutěžitele...*“³⁴.

Z výše citovaného ustanovení vyplývá, že pro to, aby mohlo být uzavřeno, že se soutěžitel dopustil nekalosoutěžního jednání, musí být splněny určité podmínky. V tomto ustanovení se setkáme se třemi takovými podmínkami, a to:

---

³² Není tedy nutné řešit podmínky konkrétních skutkových podstat, pokud nebyla naplněna generální klauzule – srov. tamtéž.

³³ V takovém případě hovoříme o tzv. soudcovských či inominátních skutkových podstatách, které vznikají zejména judikatorním výkladem pojmu „*dobré mravy soutěže*“ – srov. tamtéž.

³⁴ Srov. také HAJN, P. Generální klauzule proti nekalé soutěži dle NOZ. *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2013, č. 9, s. 11. ISSN 1805-6822. O tom ostatně již hovořila i Pípková, kterou jsem již zmiňoval, která upozorňovala v souvislosti s novou úpravou v občanském zákoníku na návrat k jednoduchosti a abstraktnosti prvorepublikové úpravy – srov. PÍPKOVÁ, J. Definice soutěžitele v § 2973 obč.zák. se oproti definici v § 41 obč.zák. změnila. Má to nějaký vliv na okruh adresátů (nekal) soutěžního práva? *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2014, č. 6, s. 24. ISSN 1805-6822.

- a) jednání v hospodářském styku,
- b) rozpor s dobrými mravy soutěže,
- c) (objektivní) způsobilost přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům.

Tato vyjmenovaná tři základní kritéria musí být splněna kumulativně, abychom mohli uzavřít, že jde o nekalou soutěž. Nepostačuje tedy přitom např. pouhý rozpor s dobrými mravy soutěže, aniž by existovala objektivní způsobilost přivodit jinému soutěžiteli či zákazníkovi újmu, stejně jako v případě, že existuje objektivní způsobilost přivodit újmu spolu s tím, že soutěžitel jedná v hospodářském styku, aniž by však jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, o nekalé soutěži hovořit také nemůžeme.

Důležité je pak si uvědomit, že musí být splněno i to, že nekalá soutěž je zakázána. V případě, že by soutěžitel naplnil všechny tři znaky nekalé soutěže, jak jsme je vyjmenovali, nemohl by se poškozený domáhat ochrany proti takovému soutěžiteli, resp. toho, aby takový soutěžitel byl podle ustanovení § 2988 a § 2989 občanského zákoníku postižen. Proto zákonodárce ve výše citovaném ustanovení nekalou soutěž výslovně zakazuje³⁵.

K pojmovým znakům se vyjadřuje také judikatura. V jednom ze svých rozhodnutí např. Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že při zkoumání podmínek naplnění generální klauzule nekalé soutěže není samo o sobě rozhodné, zda tvrzeným závadným jednáním byly či nebyly porušeny předpisy z určitého odvětví práva jiného než té části, která upravuje horizontální vztahy při podnikání, tedy zda jsou porušovány předpisy veřejného práva či práva soukromého, rovněž není rozhodné, zda daná konkrétní oblast práva zároveň upravuje kontrolní mechanismy a prostředky k nápravě včetně sankcí, směřujících k porušovateli těchto předpisů. Rozhodné naopak je, zda tvrzené jednání, které je v rozporu s právními předpisy, má kauzální vztah k hospodářské soutěži a dopad v soutěži. Tedy zda tvrzené jednání je porušením dobrých mravů soutěže, došlo k němu v rámci hospodářské soutěže a toto jednání je způsobilé vyvolat újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům, tedy zda jsou dány předpoklady kvalifikace jednání podle § 44 odst. 1 ObchZ³⁶.

Při posuzování konkrétních jednání jako jednání nekalé soutěže je potřeba dodržet určitý postup. V první řadě je potřeba se detailně zabývat otázkou naplnění základních

³⁵ Jak uvádí Štenglová a kol., bez dovětky „nekalá soutěž se zakazuje“ by nebylo možno uplatnit žádný z možných sankčních prostředků, protože by zde nebyla jednoznačná kvalifikace takového jednání jako protiprávního – srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník. Komentář*. 13. vydání. Praha : C.H. Beck, 2010, s. 173.

³⁶ Srov. MACEK, J. *Rozhodnutí ve věcech obchodního jména a nekalé soutěže*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2000, s. 98.

podmínek nekalé soutěže podle generální klauzule a až poté, kdy určité jednání můžeme podle generální klauzule považovat za nekalosoutěžní, zkoumáme podmínky zvláštní skutkové podstaty nekalé soutěže³⁷.

Zatímco ustanovení § 2976 odst. 1 občanského zákoníku upravuje pojmové znaky nekalosoutěžního jednání, které musí být splněny, odst. 2 téhož ustanovení pak demonstrativně vyjmenovává skutkové podstaty, které za nekalosoutěžní chování považujeme. Jsou jimi klamavá reklama, klamavé označování zboží a služeb, vyvolání nebezpečí záměny, parazitování na pověsti závodu, výrobku či služeb jiného soutěžitele, podplácení, zlehčování, srovnávací reklama, pokud není dovolena jako přípustná, porušení obchodního tajemství, dotěrné obtěžování a ohrožení zdraví a životního prostředí.

2.3.1 Jednání v hospodářském styku

Na počátku této podkapitoly si povšimněme rozdílů mezi současnou právní úpravou, která v ustanovení § 2976 odst. 1 občanského zákoníku hovoří o „jednání v hospodářském styku“, a právní úpravou předchozí obsaženou v ustanovení § 44 odst. 1 ObchZ, které ve svém posledním znění účinném do 31.12.2013 hovořilo o „jednání v hospodářské soutěži nebo hospodářském styku“. Obsah „hospodářského styku“ je totiž mnohem širší než obsah „hospodářské soutěže“. Je totiž nepochybné, že zatímco soutěžitelé jsou v ekonomické oblasti vůči sobě v postavení konkurentů, a lze proto na ně vztáhnout právě jednání v hospodářské soutěži, zákazníci takové postavení vůči soutěžitelům nemají; proto pro posouzení toho, zda jde o nekalou soutěž či nikoliv musíme mimo jiné zkoumat, zda jednání ze strany soutěžitele se uskutečnilo v hospodářském styku či jiným způsobem. O nekalosoutěžní jednání by tak nešlo např. v případech, kdy by soutěžitel a jeho zákazník vedli nějaký civilní spor, např. vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovité věci, neboť tento spor nesouvisí s obchodní činností soutěžitele.

Ze shora uvedeného tak vyplývá, že pro soutěžitele, a koneckonců také pro zákazníky, a soudy, které budou případné spory rozhodovat, to znamená, že je potřeba vždy zkoumat tuto podmínku, tedy to, zda se jednání, které by se dalo označit jako nekalosoutěžní, uskutečnilo mezi účastníky sporu v hospodářském, tj. v zásadě obchodním, styku. Tomu odpovídá i názor Štenglové, která k tomu také uvádí, že jednání v hospodářském styku je především jednání

---

³⁷ Srov. také např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.3.2013, sp. zn. 23Cdo 1757/2012. Dostupný na WWW: http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BF5C85C7D26D53E1C1257B600029871D?openDocument&Highlight=0.

soutěžitele, které činí v rámci svého podnikání, a tedy k prosazení se v hospodářské soutěži v určitém oboru³⁸.

Judikatura se dosud vyjadřovala zejména k výkladu pojmu „*jednání v hospodářské soutěži*“. Podle jednoho z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR je nutno tento pojem vyložit v konkrétních případech nekalé soutěže podle konkrétních okolností; Nejvyšší soud dále doplnil, že tehdejší „*úprava generální klauzule nepožaduje výslovně, aby šlo o jednání v hospodářském nebo obchodním styku (na rozdíl od úpravy v jiných státech, ale i od naší úpravy předválečné). Tím slovně i významově navazuje na uvozující tehdejší ustanovení § 41 ObchZ, které rozšiřuje osobní dosah soutěžněprávní úpravy na veškerá jednání, která mohou mít jakýkoliv nepříznivý vliv na hospodářskou soutěž. Nejširší pojetí, k němuž vede toto ustanovení, dovoluje pod pojem „jednání v hospodářské soutěži“ zahrnout i jednání, která nejsou zaměřena na dosažení zisku (hospodářský prospěch nemusí spočívat jen v zisku, může jím být i odstranění konkurenta formou cenového podbízení, tedy ve skutečnosti vykazání účetní ztráty), jestliže lze z okolností případu usoudit, že mezi účastníky jde o soutěžní vztah*“³⁹.

Pro samotnou hospodářskou soutěž pak Nejvyšší soud ČR považoval za zásadní existenci společné konkurenční oblasti, v níž nebo při níž může dojít ke střetu na trhu, přičemž jednání účastníků hospodářské soutěže je vedeno soutěžním záměrem⁴⁰. V jednom ze svých rozhodnutí přitom dospěl k závěru, že účelem a smyslem ochrany před nekalosoutěžním jednáním není zakonzervovat určitý stav a tím zaručit předstih tomu, kdo s novým významným řešením přišel na trh, ale naopak je třeba dát přednost volné soutěži na trhu před zájmem jednoho soutěžitele a umožnit tak volné užívání určitého řešení po uplynutí určité doby výhradního práva pro soutěžitele, který s ním na trh přišel⁴¹.

Soutěžní vztah mezi soutěžiteli, který je prvkem „*jednání v hospodářské soutěži*“ a tedy i „*jednáním v hospodářském styku*“, je pak vykládán v návaznosti na pojem soutěžitele z hlediska účelu ochrany proti nekalé soutěži poměrně široce. Je to dáno především tím, že ve

---

³⁸ Srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník. Komentář*. 13. vydání. Praha : C.H. Beck, 2010, s. 173.

³⁹ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.9.2010, sp. zn. 23Cdo 2343/2009. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/87F37E23FC381BC5C1257A4E0065F17E?openDocument&Highlight=0>.

⁴⁰ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.6.2014, sp. zn. 23Cdo 1526/2011. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C4CEEB9C196DF9C2C1257D350034749C?openDocument&Highlight=0>.

⁴¹ Srov. také např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.3.2013, sp. zn. 23Cdo 1757/2012. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BF5C85C7D26D53E1C1257B600029871D?openDocument&Highlight=0>.

vztazích mezi soutěžiteli nejsou pouze tzv. přímí soutěžitelé, ale všechny subjekty, které působí v podobných, příp. navzájem substituovatelných oborech nebo ekonomických oblastech. V podstatě to znamená, že hospodářskými soutěžiteli jsou všichni, mezi nimiž na základě objektivní povahy jejich výrobků nebo služeb nebo na základě vlastní aktivity dochází na trhu k hospodářskému zájmovému střetu⁴², přičemž za soutěžitele můžeme považovat i ty subjekty, mezi kterými pro nekalost počínání jednoho z nich vlastně nikdy nedojde k přímému konkurenčnímu střetu⁴³.

Pokud jde o teritoriální hledisko, platí, že jednání v hospodářském styku přitom nezávisí na místě, kde se podnikatelská činnost soutěžitelů uskutečňuje, ani na charakteru této podnikatelské činnosti. Rozhodující je pouze skutečnost, zda jednání jednoho soutěžitele nějakým způsobem, které ve výsledku může být právě způsobem nekalým, zasahuje do sféry činnosti jiného soutěžitele⁴⁴.

2.3.2 Rozpor s dobrými mravy soutěže

Co jsou „dobré mravy soutěže“, neupravuje ani nová právní úprava, stejně jako to nečinila úprava v ObchZ. Proto je výkladu tohoto pojmu svěřen především soudům a příslušné judikatuře. O tom, jak soudy ke zkoumání otázky porušení dobrých mravů soutěže přistupují, se setkáme již ve Vážného sbírce soudních rozhodnutí; podle jednoho z rozhodnutí platí, že otázka, zda jde v konkrétním případě o rozpor s dobrými mravy, je otázkou právní, nikoliv skutkovou, a soudy ji proto řeší „podle svého mravního a právního, zákonům odpovídající přesvědčení“⁴⁵.

Na stejném názoru zůstává i soudobá judikatura. V jednom ze svých aktuálních rozhodnutí Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že „otázka existence rozporu s dobrými mravy soutěže je otázkou právní, nikoliv skutkovou. Skutkovou otázkou je pouze zjištění obsahu jednání, které se vytýká jako odporující dobrým mravům soutěže, přičemž v rozhodující judikatuře se vždy posuzuje rozpor jednání účastníka hospodářské soutěže individuálně

---

⁴² Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.1.2006, sp. zn. 32Odo 1642/2005. Dostupné na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/3ECD24A8AD10284CC1257A4E00657BFB?openDocument&Highlight=0>.

⁴³ To ostatně tvrdil již prof. Hajn – srov. HAJN, P. *Právo nekalé soutěže : systematický výklad*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita, 1994, s. 18 – 19.

⁴⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.5.2010, sp. zn. 23Cdo 1345/2009. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/6D70ED34303656EEC1257A4E0064F295?openDocument&Highlight=0>.

⁴⁵ Srov. rozhodnutí ze dne 12.2.1931, sp. zn. Rv II 662/30. Vážný, sv. XIII, r. 1931, s. 159, publikováno pod č. 10521/31.

s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení“⁴⁶.

V souvislosti s dobrými mravy soutěže připomeňme prvorepublikový výklad účelu generální klauzule, zejména z hlediska toho, že vyplňuje mezery v zákoně a zachycuje takové jevy, které odporují „zásadám cti a svědomí, poctivosti a slušnosti“⁴⁷. Také z dnešního pohledu bychom dobré mravy soutěže mohli vykládat z tohoto etického hlediska, i když je nepochybné, že obsahu pojmu „dobré mravy soutěže“ je odlišný od obsahu pojmu „dobré mravy obecně“⁴⁸. Zatímco u dobrých mravů z obecného hlediska čest, svědomí, poctivost a slušnost hrají zásadní roli, v obchodních vztazích, zejména s přihlédnutím ke konkurenčnímu boji, je určitá míra porušení těchto zásad možná či dokonce potřebná.

Současná judikatura pojem dobré mravy soutěže definuje jako určité všeobecné a v hospodářském styku platné mimoprávní a etické zásady a normy, které jsou kladeny na všechny, kteří se v dané hospodářské oblasti projevují, tzn. podnikají, vyvíjí nějakou činnost, kterou směřují k zisku či jiného prospěchu. Ondřejová v této souvislosti upozorňuje na jedno z rozhodnutí Krajského soudu v Brně z roku 2004, z něhož je patrné, že ony mimoprávní a etické zásady vymezují, co je v dané hospodářské oblasti považováno za poctivé, slušné, sledující vlastní prospěch, ale co zároveň nepoškozuje ostatní subjekty⁴⁹.

Stejně jako celá oblast nekalé soutěže, mají i dobré mravy mravy objektivní charakter. To znamená, že není rozhodující, zda rušitel, který v rozporu s dobrými mravy jedná, takto jednat chtěl či nikoliv, nepřihlíží se tedy ani k jeho záměru, motivu, cílu anebo úmyslu. Soudy při řešení případného sporu se proto těmito okolnostmi nezabývají, ale zkoumají pouze výsledek takového jednání rušitele, tedy to, zda jeho jednání bylo v rozporu s dobrými mravy

---

⁴⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.8.2014, sp. zn. 23Cdo 2817/2012. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/79E0AE750D7B125DC1257D460034FB35?openDocument&Highlight=0>.

⁴⁷ HAJN, P. Generální klauzule proti nekalé soutěži dle NOZ. *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2013, č. 9, s. 11. ISSN 1805-6822.

⁴⁸ To ostatně rozlišovala také prvorepubliková judikatura. Podle rozhodnutí sp. zn. Rv I 1625/31 „v onom směru jest rozlišovati mezi dobrými mravy vůbec a mezi dobrými mravy soutěže. Jsou jednání, jež jsou sice podle zásad obecné morálky nezávadná, mohou však býti závadná s přísnějšího hlediska dobrých mravů soutěže; naproti tomu nesmí však ani při obchodním styku ani při soutěži jednání a zvyklosti odporovati požadavkům občanské morálky. Jest posuzovati podle konkrétních poměrů, co se srovnává s dobrými mravy vůbec a s dobrými mravy soutěže. Měřítkem v podstatě budou mravní názory, obyčej, zvyklosti, usance apod., které zachovávají všichni spravedlivě, poctivě, čestně a svědomitě jednající účastníci soutěžního zápasu. Pokud jest dbáti zájmů soutěžitelů a zájmů zákaznických. Solidarita soutěžitelů nesmí sahati tak daleko, aby znemožňovala ochranu spotřebitelů a volnost soutěže“ - ONDŘEJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku*. Komentář. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 43 – 44.

⁴⁹ Srov. tamtéž, s. 44.

soutěže, zda se jej dopustil v hospodářském styku a zda způsobilo či mohlo způsobit újmu jiným subjektům soutěže.

V zásadě pak platí to, co platí i pro ostatní justiční kauzy. Soudy vždy musí každý případ zkoumat jednotlivě, hodnotit jej v souladu se všemi provedenými důkazy a přihlížet přitom – pokud hovoříme o nekalé soutěži – k obchodním zvyklostem v daném oboru, dále k poctivému obchodnímu styku a dalším podmínkám, např. k délce trvání, jeho intenzitě, závažnosti apod. V této souvislosti nesmíme zapomínat také na to, o čem jsem již hovořil. Business, obchodní a marketingové praktiky se neustále vyvíjejí. Proto při posuzování, zda došlo k porušení dobrých mravů soutěže, musíme přihlídnout i k otázce času, tj. v jaké době se tak stalo. Co totiž bylo v určité době zakázané a tedy nepřípustné, může se stát postupem času běžnou obchodní praktikou a naopak.

Závěr této podkapitoly můžeme uzavřít s konstatováním, že s ohledem na to, že zákon nedefinuje pojem „*dobré mravy soutěže*“, ani „*rozpor s dobrými mravy soutěže*“, mohou v českém právním prostředí vytvářet právo soudy a judikatura. To je důležité především z hlediska toho, že samy soudy vytvářejí další zvláštní skutkové podstaty nekalosoutěžních jednání, které zákonodárce nedokázal při přijetí předpisů pojmout, ať již z důvodu, že takové jednání není obvyklé, či z důvodu, že takové jednání do předpisu opomněl pojmout. Platí však obecná definice, že jednání rozporné s dobrými mravy soutěže je vždy takové jednání, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, protože každý subjekt v hospodářském styku má možnost seznámit se s právními normami, které pro danou oblast platí⁵⁰. Tyto normy pak nesmí při své činnosti v hospodářském styku porušovat (ani ohrožovat).

2.3.3 Způsobilost přivodit újmu

Třetí podmínkou generální klauzule, která musí být splněna společně s dvěma již jmenovanými, je existence toho, že jednání je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Jak bylo řečeno výše a co vyplývá ze spojení „*způsobilost přivodit újmu*“, má nekalá soutěž ohrožovací a objektivní povahu, což znamená, že postačí, pokud jinému soutěžiteli nebo zákazníkovi vznik újmu pouze hrozí, a to objektivně a potencionálně; není tedy přitom rozhodující, zda poškozeným taková újmy skutečně vznikla či nikoliv.

Újma může spočívat jak v hmotném následku, tak v následku nehmotném, např. poškození na pověsti jiného soutěžitele, zdravotní újmu na zákazníkovi apod. Shodně

---

⁵⁰ Zde se uplatní obecná právní zásada „*ignorantia iuris non excusat*“.

s výkladem za účinností předchozí právní úpravy je i nyní pojem „*újma*“ interpretován široce, je širším pojmem než „*škoda*“⁵¹. Újma může být materiální, která znamená, že byla způsobena nějaká hmotná škoda nebo ušlý zisk, anebo nemateriální, což znamená, že objektivně žádná hmotná škoda nevznikla a poškozenému soutěžiteli neušel ani zisk. Újma v nekalé soutěži může spočívat např. v tom, že došlo ke zničení, ztrátě nebo poškození vyrobené konkrétní věci anebo poškození know-how, podniku nebo obchodního tajemství.

Podmínkou způsobilosti přivodit újmu se zabýval také Nejvyšší soud ČR. V jednom ze svých rozhodnutí dospěl k několika zásadním závěrům, které vyplývají mimo jiné také z toho, co jsem uvedl i v předchozích částech práce. V první řadě pouhé způsobení újmy soutěžiteli nebo možnost způsobení takové újmy nevypovídá o nekalém charakteru soutěžního jednání. Pokud soutěžitel v hospodářském styku použil takové prostředky, které jsou obecně považovány za tzv. soutěžně slušné, nemůžeme z toho vyvozovat protiprávnost jeho jednání, byť by šlo o prostředky, které jsou svým způsobem agresivní a lstivé. V dalších bodech se Nejvyšší soud ČR přiklání k závěru, že pro to, aby mohlo být uzavřeno, že jde v konkrétním případě o nekalou soutěž, postačuje, pokud existuje pouhá způsobilost přivodit újmu soutěžitelům nebo zákazníkům, takže to, zda újmu skutečně vznikla, není rozhodující. Na druhou stranu však platí, že možnost vzniku újmy musí být reálná a nikoliv vyspekulovaná či nepravděpodobná. Pokud jde o rozsah újmy, která vznikla, nebo její vznik hrozil, dospěl Nejvyšší soud ČR k závěru, že újma v zanedbatelném rozsahu vlastně újmou není; záleží však vždy na konkrétních okolnostech jednotlivých případů⁵².

Rozsah újmy se v zásadě nezkoumá ani tehdy, pokud hrozila či byla způsobena zákazníkovi. V tomto směru hraje roli tzv. hledisko způsobilosti oklamání průměrného (modelového) spotřebitele (zákazníka), které vyplývá ze zásady ochrany slabšího jedince. Pojem průměrný spotřebitel či zákazník nedefinuje ani české právo, a koneckonců ani právo evropské. Výklad těchto pojmů je proto opět svěřen judikatuře českých soudů i Soudního dvora Evropské unie; nutno podotknout, že výklady soudů se neliší.

---

⁵¹ Jak vyplývá z ustanovení § 2952 občanského zákoníku, škoda je „*bud' skutečná, nebo je to ušlý zisk*“. Skutečná škoda je přitom „*zmenšení majetku poškozeného oproti stavu jeho majetku před vznikem dané události a hradí se zásadně v plném rozsahu*“. Ušlý zisk spočívá v tom, že „*u poškozeného nedojde v důsledku škodné události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se tak dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí*“ - ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 267.

⁵² Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2008, sp. zn. 32Cdo 139/2008. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D78BF92511490A97C1257A4E00652471?openDocument&Highlight=0>.

Shodně jako rozpor s dobrými mravy soutěže, je také výklad pojmu průměrný spotřebitel či zákazník otázkou právní, nikoliv skutkovou; soudy proto při svém rozhodování nejsou povinny přihlížet ke znaleckým posudkům či průzkumům veřejného mínění apod. Jak uvádí Ondřejová, osobu průměrného zákazníka si soudce vymezí sám, a to tak, že se určitým způsobem vžije do jeho pozice, opustí tak svou pozici nadprůměrného zákazníka, aby byl schopen nekalosoutěžní spor rozhodnout právě očima průměrného zákazníka⁵³.

Ve své judikатурní činnosti Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že pojetí průměrného zákazníka posuzováno přísněji, to znamená, že se nesmí jednat o povrchní nebo zběžnou pozornost, ale naopak rozumnou míru opatrnosti a pozornosti⁵⁴. Hledisko průměrného zákazníka přitom vychází z takové osoby, která má dostatek informací a je v rozumné míře pozorná a opatrná, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory⁵⁵. V jednom z dalších svých rozhodnutí Nejvyšší soud ČR uzavřel, že při posuzování, zda jednání soutěžitele je způsobilé přivodit újmu jinému soutěžiteli nebo zákazníkům, je třeba vycházet z hlediska průměrného zákazníka, který se orientuje podle značky, kvality a dalších vlastností zboží (např. cenou), aniž by bylo nutné vzít v úvahu jako důkaz jakýkoliv spotřebitelský průzkum. Hlediskem je podle názoru soudu právě průměrný zákazník, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové vlastnosti⁵⁶. Z tohoto rozhodnutí soudu vyplývá, do jaké míry je rozhodování českých soudů ovlivněno rozhodovací činností Soudního dvora Evropské unie, neboť jak ukáží následně, takový názor zastává právě i unijní soud.

Závěry a názory českých soudů tak v zásadě skutečně odpovídají tomu, co judikuje Soudní dvůr Evropské unie. Ten již ve svých dřívějších rozhodnutích několikrát apeloval na spotřebitele – zákazníky, aby určitým způsobem usilovali o to dozvědět, jaké zboží vlastně kupují⁵⁷. Soudní dvůr EU přitom průměrného zákazníka přirovnává k zákazníkovi

---

⁵³ Srov. ONDŘEJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 52.

⁵⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.10.2008, sp. zn. 32Odo 229/2006. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/9FBF32A505B0CC4DC1257A4E0064F990?openDocument&Highlight=0>.

⁵⁵ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.5.2007, sp. zn. 32Odo 229/2006. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/1631F50BEE9DF4C8C1257A4E0067BD36?openDocument&Highlight=0>.

⁵⁶ Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.9.2011, sp. zn. 23Cdo 2500/2010. Dostupné na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/331F24C448169961C1257A4E00687AE7?openDocument&Highlight=0>.

⁵⁷ Srov. např. rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 10.11.1982, C-261/81, *Walter Rau Lebensmittelwerke vs. De smedt PVBA*. Dostupné na WWW: <<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C,T,F&num=261/81&td=ALL>>.

inteligentnímu, jehož „*intelligenční kvocient není na hranici demence, a který je schopen se na základě relevantních informací svobodně rozhodnout*“⁵⁸. Z dalšího rozhodnutí tohoto soudu pak vyplývá dodnes používané označení „*Gut Springenheide*“, což je název společnosti s ručením omezeným, která vedla spor orgánu veřejné správy ve Spolkové republice Německo; podle tohoto označení platí, že pro určení, zda je označení, ochranná známka nebo reklamní označení či dotyčný výrok způsobilý klamat kupujícího, je nutno vzít do úvahy předpokládané očekávání průměrného spotřebitele, který je v rozumné míře a době informovaný a v rozumné míře pozorný a opatrný⁵⁹.

3 SUBJEKTY NEKALÉ SOUTĚŽE

Každá lidská činnost vyžaduje účast určitých subjektů na konkrétních projektech či v různých záležitostech. Také v hospodářském styku dochází mezi jejími účastníky k jednáním, které směřují jednak k uspokojování jejich základních potřeb. Zákazník si tak může koupit jídlo, osobní automobil, dovolenou, může využít služeb leteckých či jiných dopravních společností apod. Naproti tomu podnikatel – v postavení soutěžitele – svoje základní potřeby uspokojuje tím, že nabízí své statky a služby a za to dostává určitou protihodnotu od zákazníka. V této kapitole se proto subjektům nekalé soutěže, jimiž jsou soutěžitelé, zákazníci, příp. jiné osoby, které jsou nějakým způsobem nekalou soutěží dotčeny, věnuji podrobněji. Patří sem také právnické osoby, které jsou oprávněny chránit zájmy soutěžitelů a zákazníků.

3.1 Soutěžitelé

Skutečnost, že subjektem nekalé soutěže jsou soutěžitelé, vyplývá z ustanovení § 2972 občanského zákoníku. Toto ustanovení soutěžitele definuje jako osobu, která „*se účastní hospodářské soutěže*“. Není přitom rozhodující, zda jde o fyzickou či právnickou osobu, neboť to zákon nerozlišuje; citované ustanovení je totiž uvozeno slovem „*kdo*“. Soutěžitel pak

---

⁵⁸ Rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 2.2.1994, C-315/92, *Verband Sozialer Wettbewerb eV vs. Clinique Laboratoires SNC a Estee Lauder Cosmetics GmbH*. Dostupné na WWW: <<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C.T.F&num=315/92&td=ALL>>.

⁵⁹ Srov. např. rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 16.7.1998, C-210/96, *Gut Springenheide GmbH, Rudolf Trusky vs. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt – Amt für Lebensmittelüberwachung*. Dostupné na WWW: <<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C.T.F&num=210/96&td=ALL>>.

podle tohoto ustanovení nesmí při soutěžní činnosti vlastní účast v hospodářské soutěži nekalou soutěží zneužívat a nesmí omezovat ani účast jiných v této soutěži⁶⁰.

Pro veřejnoprávní oblast hospodářské soutěže je pojem soutěžitel definován odlišně, a to v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů. Z veřejnoprávního hlediska se tak soutěžitelem rozumí „*fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právními osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli*”.

Je nepochybné, že obsah pojmu soutěžitel v soukromém právu se od jeho obsahu v právu veřejném liší. Z veřejnoprávního hlediska totiž za soutěžitele považujeme i různá seskupení bez ohledu na to, zda mají právní osobnost či nikoliv. Jak uvádí Ondřejová, např. koncern (holding) v režimu občanského zákoníku soutěžitelem nebude, v režimu zákona o ochraně hospodářské soutěže však ano⁶¹.

Judikatura Nejvyššího soudu ČR za soutěžitele označuje kohokoliv, kdo vstoupí na relevantní trh, jedná v hospodářském styku a má zájem na výsledku hospodářské soutěže⁶². Podle závěrů v tomto rozhodnutí může být nekalosoutěžně jednajícím nejen ten, kdo se sám hospodářské soutěže účastní, ale také i třetí osoba, která svým nekalosoutěžním jednáním do soutěže zasáhne. Pro soudy to znamená povinnost dovodit konkrétní zájem takové osoby na úspěchu jednoho soutěžitele na úkor druhého, tj. na výsledku soutěže dvou bezprostředně se účastnících soutěžitelů.

---

⁶⁰ Jak je patrné, toto ustanovení doznalo určitých změn, neboť podle ustanovení § 41 ObchZ „*fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“), mají právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu a sdružovat se k výkonu této činnosti; jsou však povinny přitom dbát právně závazných pravidel hospodářské soutěže a nesmějí účast v soutěži zneužívat*”. Skutečnost, že v nové úpravní úpravě podle občanského zákoníku chybí možnost svobodného rozvíjení soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, přisuzují někteří autoři tomu, že toto lze dovodit přímo z ústavně zaručených práv, a proto by taková úprava v zákoně byla nadbytečná – srov. např. ONDŘEJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 4.

⁶¹ Srov. tamtéž, s. 6.

⁶² Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.1.2007, sp. zn. 32Odo 1464/2006. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/19A03625A9E8CCB4C1257A4E00651D8A?op=OpenDocument&Highlight=0>.

Mezi soutěžitele řadí judikatura také např. zaměstnance soutěžitele, pokud zaměstnanec neplní své pracovní úkoly, a sleduje vlastní soutěžní záměr⁶³, dále pak také obchodní zástupce či dealery v postavení samostatných podnikatelů ve vztahu k těmž podnikateli anebo společníka obchodní společnosti⁶⁴.

3.2 Zákazníci

S účinností do 30.6.2010 byli zákazníci v generální klauzuli nekalé soutěži označováni jako „spotřebitelé“. Ne vždy totiž platí, že je poškozeným pouze spotřebitel. Zákazník je podle mého názoru pojmem širším, a proto zahrnuje právě také jak osobu spotřebitele, tak také další osoby, které nevyvíjí podnikatelskou činnost, např. nadace, ústavy, stát, územní samosprávné celky apod. Jako zákazník však může v hospodářském styku působit také podnikající fyzická či právnická osoba, pokud má postavení slabší strany. Zde je nutno upozornit na ustanovení § 433 občanského zákoníku, podle něhož se má za to, že slabší stranou je vždy osoba, která vůči podnikateli v hospodářském styku vystupuje mimo souvislost s vlastním podnikáním⁶⁵.

O pojetí zákazníka, resp. spotřebitele jsem pojednával v kapitole o způsobilosti přivodit újmu. Spotřebitel jako koncový zákazník tak je posuzován shodně z hlediska tzv. průměrného spotřebitele.

3.3 Právnické osoby chránící zájmy soutěžitelů a zákazníků

Mezi subjekty nekalé soutěže záměrně řadím také právnické osoby, které chrání zájmy soutěžitelů a zákazníků. Tyto osoby jsou v občanském zákoníku předmětem úpravy ustanovení § 2989. Toto ustanovení je označuje jako osoby, které mají právo, aby se rušitel nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav, a to vyjma případů upravených v ustanovení § 2982 až § 2985 občanského zákoníku (tj. parazitování na pověsti, podplácení, zlehčování a porušení obchodního tajemství).

Toto ustanovení fakticky stanoví, že tyto právnické osoby jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rušiteli. Mohou tak učinit pouze v případech, z nichž nejsou vyloučeny

---

⁶³ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.9.2010, sp. zn. 23Cdo 2343/2009. Dostupný na WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/87F37E23FC381BC5C1257A4E0065F17E?openDocument&Highlight=0>.

⁶⁴ Srov. např. ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 9.

⁶⁵ Patří sem např. situace, kdy právnická osoba uzavírá smlouvu v laickém postavení s osobou, která je profesionálem apod.

a kde jim aktivní legitimace nepřísluší, a žalobou se mohou domáhat pouze toho, aby se rušitel nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav.

Účel tohoto ustanovení je pak zřejmý. V mnoha případech se totiž může stát, že poškozen nebude pouze jediný soutěžitel či jediný zákazník, ale několik takových osob. Proto je mnohem jednodušší a účinnější, aby existovala právnická osoba nejen k ochraně soutěžitelů a zákazníků, ale také k účinnému vymáhání takové ochrany. Patří sem proto např. různé obchodní komory (Agrární komora ČR), která vystupuje na straně soutěžitelů, či sdružení spotřebitelů s právní osobností (Sdružení ochrany spotřebitelů ČR, Ekologický právní servis).

Existenci těchto právnických osob dovoluje také unijní úprava, a to ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES, o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů. Mezi tyto subjekty tak podle článku 3 této směrnice patří *„každý subjekt nebo organizace, které byly zřízeny řádně podle práva členského státu a mají oprávněný zájem zajistit dodržování ustanovení v článku 1 (ochrana zájmů spotřebitelů prostřednictvím podávání žalob na zdržení se protiprávního nekalosoutěžního jednání), zejména a) jeden nebo více nezávislých veřejnoprávních subjektů, které jsou výhradně odpovědné za ochranu zájmů podle článku 1, v členských státech, ve kterých takové orgány existují, nebo b) organizace, jejichž cílem je hájit zájmy uvedené v článku 1 v souladu s kritérii, která jsou stanovena předpisy vnitrostátního práva“*. Tyto osoby jsou povinny se nechat zapsat do zvláštního seznamu, který sestavuje Komise EU a který se zveřejňuje v Úředním věstníku EU⁶⁶.

3.4 Prostředky ochrany subjektů nekalé soutěže

Prostředky ochrany subjektů nekalé soutěže před rušiteli upravuje ustanovení § 2988 a násl. občanského zákoníku. Dělíme je v zásadě na prostředky soukromoprávní a prostředky veřejnoprávní (v oblasti trestního práva). Blíže se seznámíme pouze se základními prostředky, které nabízí soukromé právo.

Podle ustanovení § 2988 občanského zákoníku osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav, a může požadovat také přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení⁶⁷.

---

⁶⁶ Srov. ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 295.

⁶⁷ Pro řízení o sporech z nekalé soutěže použijeme příslušná ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, v textu práce příp. jen „o.s.ř.“, a to zejména ustanovení o věcné příslušnosti, o místní nepříslušnosti, o podáních, o žalobách apod.

Žalobní nároky, jichž se může oprávněná osoba, tedy poškozený, který je poškozen jednáním jiného soutěžitele, domáhat, mohou mít majetkovou i nemajetkovou povahu. To vyplývá i z povahy újmy, která mu může být nekalosoutěžním jednáním způsobena; ta totiž může být jak materiální, tak imateriální.

Základním požadavkem, který může poškozený vůči rušiteli uplatnit tzv. žalobou zápůrčí (negatorní), je požadavek, aby se rušitel, tedy ten, kdo se nekalé soutěže dopustil, zdržel protiprávního jednání⁶⁸. Požadavek na zdržení se protiprávního jednání můžeme požadovat také po rušiteli v případech klamavého označení zboží nebo služby, nově určitě též dotěrného obtěžování a také ohrožení zdraví nebo životního prostředí, lze ji použít i na klamavou či srovnávací reklamu. Zápůrčí žaloba je svou povahou preventivní⁶⁹, protože míří do budoucna a lze se jejím prostřednictvím domoci toho předejít nějaké vážnější újmě, nebo vážnějšímu následku.

Dalším požadavkem, jehož se může poškozený domáhat, a to tzv. žalobou odstraňovací (restituční), je požadavek na to, aby rušitel odstranil závadný stav⁷⁰. Podání odstraňovací žaloby se dobře hodí na spory z klamavé reklamy či srovnávací reklamy, příp. na to, aby rušitel odvolal některé projevy zlehčování vůči poškozenému apod. Tento druh žaloby má pro rušitele mnohem zásadnější dopad, protože svou povahou nesplňuje preventivní účel, jako je tomu v případě žaloby zápůrčí, naopak směřuje do minulostí a jejím prostřednictvím lze docílit toho, že následky vzniklé nekalosoutěžním jednáním budou rušitelem odstraněny.

---

⁶⁸ S tímto petitem se setkáme nejčastěji ve sporech o obchodní Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.12.2000, sp. zn. 29Cdo 603/2000.

Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/07737E60F0BE50F1C1257A4E006576C2?openDocument&Highlight=0>.

Soud o meritu věci rozhodl tak, že rušiteli, který používal shodný kmen obchodní firmy, jaký užíval jiný soutěžitel (jeho konkurent), uložil, aby svou obchodní firmu změnil tak, aby neobsahovala určité slovo, a aby podal návrh na zápis této změny do obchodního rejstříku. Podle předchozí právní úpravy mohlo však jít i o spor podle ustanovení § 10 ObchZ, který hovořil o tom, že „*obchodní firma nesmí být zaměnitelná s jinou obchodní firmou ani nesmí působit klamavě*“. To dnes upravuje ustanovení § 424 občanského zákoníku. Právě rozlišení hranice mezi tím, kdy jde pouze o spor o obchodní firmu či o spor vyplývající z nekalé soutěže, se vztahuje vždy ke konkrétnímu případu a k jeho konkrétním okolnostem.

⁶⁹ Srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník : komentář*. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 200.

⁷⁰ V tomto směru odkazují na předchozí právní úpravu v ustanovení § 53 ObchZ, který umožňoval, aby se poškozený domáhal toho, aby se rušitel jednání zdržel a zároveň odstranil závadný stav. Podle současné právní úpravy má poškozený možnost si vybrat, zda bude požadovat, aby se rušitel jednání zdržel, **nebo** aby odstranil závadný stav. V tomto směru můžeme odkázat na shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, aby rušitel změnu kmen své obchodní firmy, totiž v podstatě mohlo být i v tomto případě rozhodnuto tak, aby rušitel odstranil závadný stav tím, že změní slova ve své obchodní firmě.

Dalším druhem žaloby, který můžeme v rámci sporů z nekalé soutěže uplatnit, je tzv. satisfakční žaloba, tj. poškozený může požadovat vedle shora uvedeného také přiměřené zadostiučinění. Jak uvádí Štenglová a kol., je nárok na přiměřené zadostiučinění nárokem na plnění za újmu nemateriální povahy, jde o objektivní nárok a není vázán na splnění jakýchkoli subjektivních podmínek⁷¹. Je to tedy vlastně kompenzace poškozeného za nekalé soutěžní jednání rušitele v případě, že jeho újmy nespočívá ve vzniku materiální újmy. Jakou formu satisfakce může poškozený požadovat, zda v penězích či v naturální formě, záleží přímo na něm, je možné, aby požadovaly obě formy satisfakce.

Na druhou stranu soudní praxe dospěla k závěru, že žalobce, jehož právo bylo nekalosoutěžním jednáním ohroženo nebo porušeno, a který požaduje zadostiučinění v peněžní formě, má jednak povinnost tvrzení, kterým má doložit, proč právě tato forma nároku je s ohledem na tvrzené a prokázané okolnosti vhodná, a jednak povinnost důkazní, tedy je povinen také doložit přiměřenost této částky⁷².

Judikatura také definovala peněžní formu satisfakce jako „*kompenzaci za nevyčísitelné ztráty na dobrém jméně a pověsti postiženého i jeho soutěžním postavením*“⁷³. Nepeněžní forma pak logicky spočívá v čemkoliv jiném než v penězích, poškozený může požadovat např. zaslání dopisu s omluvou, příp. zveřejnění omluvy v médiích nebo v letácích apod.

Ještě doplníme, že při rozhodování o tom, v jaké formě bude přiměřené zadostiučinění poškozenému přiznáno, není soud ničím vázán, tj. ani právním předpisem, ani požadavkem žalobce. Záleží pouze na úvaze soudu, který o sporu rozhoduje, přičemž platí, že přitom „*vychází z okolností a hledisek, které vyšly v řízení najevo a jimiž žalobce v řízení plní svou povinnost tvrdit a svá tvrzení prokazovat*“⁷⁴.

---

⁷¹ Srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník : komentář*. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 200.

⁷² Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.5.2006, sp. zn. 32 Odo 511/2006. Dostupný z WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C34CC15F3C1B9F99C1257A4E0065E858?openDocument&Highlight=0>.

⁷³ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.9.2002, sp. zn. 29 Odo 652/2001. Dostupný z WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/8E89DF8AA4DD8246C1257A4E00696EAB?openDocument&Highlight=0>. Tato kauza se týkala požadavku žalobce na zaplacení konkrétní částky jako přiměřeného zadostiučinění z titulu porušení obchodního tajemství jako nedovoleného jednání žalovaného v rámci nekalé soutěže.

⁷⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.5.2006, sp. zn. 32 Odo 511/2006. Dostupný z WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C34CC15F3C1B9F99C1257A4E0065E858?openDocument&Highlight=0>. Tato kauza se týkala požadavku žalobce na zveřejnění omluvy za nekalé soutěžní jednání, jehož se měla dopustit Kancelář Senátu Parlamentu ČR.

Požadavek poškozeného na náhradu škody se bude řídit příslušnými ustanoveními o náhradě majetkové a nemajetkové újmy, které jsou v občanském zákoníku obsaženy v hlavě III části třetí jako závazky z deliktů. Podle ustanovení § 2984 odst. 1 občanského zákoníku „*povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody)*“.

Poškozený se může po rušiteli domáhat také vydání bezdůvodného obohacení. Zde použijeme ustanovení hlavy čtvrté třetí části občanského zákoníku, která upravují závazky z jiných právních důvodů. Bezdůvodné obohacení se podle ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku vztahuje na toho, kdo „*se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí*“. V takovém případě je povinen ochuzenému vydat, oč se obohatil.

Aktivní legitimace k podání shora uvedených žalobních nároků vyplývá přímo z ustanovení § 2988 a § 2989 občanského zákoníku. Aktivně legitimována je tedy „*osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno*“, tj. soutěžitel a zákazník, a také právnická osoba, která je oprávněna hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků⁷⁵. Neznamená to ani, že by se soutěžitel nebo zákazník sami (bez účasti právnické osoby) nemohli domáhat svých práv.

Pasivní legitimace ve sporech z nekalé soutěže pak svědčí vždy tzv. rušiteli, jehož pojem sice zákonem definován není, ale z logiky věci vyplývá, že to bude ten, kdo svým aktivním jednáním v soutěži ohrozil nebo porušil práva jiného soutěžitele nebo zákazníka, příp. jiných osob. Rušitelem je taková osoba i tehdy, pokud za sebe nechá jednat jiného, nebo mu dá k takovému jednání podnět nebo jej podporuje nebo pro sebe využije; při posouzení toho, zda je vůbec taková osoba odpovědná za nekalé jednání, je rozhodující její vztah s rušitelem.

Mezi další prostředky ochrany proti nekalé soutěži řadíme předběžná opatření podle o.s.ř., návrhy na zajištění důkazu, samoregulaci či mediaci.

4 SKUTKOVÉ PODSTATY NEKALÉ SOUTĚŽE

Jak bylo řečeno výše, upravuje občanský zákoník, stejně jako předchozí právní úprava v ObchZ, jednotlivé skutkové podstaty v demonstrativním výčtu. Jde o klamavou reklamu, klamavé označení zboží nebo služby, srovnávací reklamu, vyvolání nebezpečí záměny,

---

⁷⁵ Zde upozorníme na to, že podáním příslušné žaloby se taková právnická osoba nestává zástupcem soutěžitele nebo zákazníka, naopak zákon říká pouze to, že „*je oprávněna hájit jejich zájmy*“, což neznamená, že by tím byla automaticky zmocněna zastupovat žalobce v jednotlivých konkrétních případech.

parazitování na pověsti, podplácení, zlehčování, porušení obchodního tajemství, dotěrné obtěžování a ohrožení zdraví nebo životního prostředí. Nadto je možné, právě s ohledem na to, že jde pouze o demonstrativní výčet skutkových podstat nekalé soutěže, aby i jiné jednání soutěžitelů, které splňuje podmínky generální klauzule, bylo považováno za nekalou soutěž, i když není v občanském zákoníku konkrétně uvedeno.

4.1 Klamavá a srovnávací reklama a klamavé označení zboží nebo služby

V první řadě se zaměříme na dva zakázané druhy reklamy, tj. reklamu klamavou a reklamu srovnávací, a na klamavé označení zboží nebo služby.

4.1.1 Klamavá reklama

První ze skutkových podstat nekalé soutěže je klamavá reklama⁷⁶, která je předmětem ustanovení § 2977 občanského zákoníku. Oproti úpravě v ObchZ je klamavá reklama v občanském zákoníku upravena odlišně, zejména pokud jde o její definici. Podle této definice je klamavou reklamou „*taková reklama, která souvisí s podnikáním nebo povoláním, sleduje podpořit odbyt movitých nebo nemovitých věcí nebo poskytování služeb, včetně práv a povinností, klame nebo je způsobilá klamat podáním nebo jakýmkoli jiným způsobem osoby, jimž je určena nebo k nimž dospěje, a tím i zřejmě způsobilá ovlivnit hospodářské chování takových osob*“⁷⁷.

S reklamou se v našem běžném životě setkáváme dnes a denně, jsme jí neustále vystaveni z různých stran, nejvíce z médií, nevyhneme se jí ale ani na našich cestách, billboardy s ní lemují dálnice a silnice, do našich poštovních schránek nám chodí různé letáky s nabídkami na různé slevové akce, na nejlepší zboží a služby apod. Někdy se zdá, že tištěné deníky a časopisy obsahují více plochy s reklamou než se samotným textem; to víceméně platí i o jejich on-line verzích. Ke své propagaci ji využívá mnoho podnikatelských i nepodnikatelských subjektů. Abychom však mohli hovořit o tom, že jde o reklamu klamavou, musí jít o reklamu, která souvisí s podnikáním nebo povoláním, musí sledovat podpoření odbytu věcí (bez ohledu na to, zda jsou to movité věci či nemovité věci) nebo podpořit služby.

⁷⁶ Klamavá reklama patří mezi klamavé praktiky, které se snaží prostřednictvím nepravdy nebo zkreslené pravdy, resp. různých klamavých forem lákání zákazníků, přivodit soutěžiteli prospěch, který by bez této reklamy zřejmě nedosáhl, přinejmenším ne tak snadno, efektivně či rychle – srov. ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 93.

⁷⁷ Podle ustanovení § 45 odst. 1 ObchZ bylo za klamavou reklamu označováno „*šíření údajů o vlastním nebo cizím podniku, jeho výrobcích či výkonech, které je způsobilé vyvolat klamnou představu a zjednat tím vlastnímu nebo cizímu podniku v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku prospěch na úkor jiných soutěžitelů, spotřebitelů nebo dalších zákazníků*“.

Spojení „*klame nebo je způsobilá klamat*“ můžeme i dnes vymezit tak, že informace mohou být i zcela pravdivé, ale vzhledem k okolnostem, ke kterým přihlížíme, jsou zavádějící tak, že mohou osoby, jimž je reklama určena nebo k nimž dospěje, uvést v omyl. To je také předmětem úpravy ustanovení § 2979 odst. 1 občanského zákoníku, které na způsobilost oklamat i správným údajem vyloženě odkazuje. Dobrým příkladem může být např. reklama, kdy podnikatel nabízí zboží za cenu „*včetně DPH*“, i když nejde o žádnou výjimečnou nabídku, protože daň z přidané hodnoty se počítá ze všech výrobků či služeb. Dalším typickým příkladem klamavé reklamy je to, když soutěžitel vyzdvihne určité specifické vlastnosti výrobků nebo služeb, i když ty vyplývají přímo z právního předpisu a nejsou jeho zásluhou.

V souvislosti s klamavou reklamou se můžeme zmínit také o různých slevových akcích, které se k nám jako spotřebitelům dostanou z médií nebo o nichž se dozvíme z letáků. Každá taková nabídka musí obsahovat datum, kdy nabídka začíná a končí, nebo alespoň uvést, že „*platí do vyčerpání zásob*“.

Klamavá reklama je svou povahou objektivní, podnikatel – soutěžitel nemusí ani zamýšlet, že by klamal nebo chtěl klamat, důležité je, jak reklamu vnímá samotný adresát, ke kterému reklama směřuje nebo k němuž dospěje. Typicky jde o veřejnost, určitou skupinu osob nebo jednotlivce. Tato zásada vyplývá i z ustanovení § 2977 odst. 2 občanského zákoníku, které nabízí výčet údajů, které reklama obsahuje, a k nimž se přihlíží při posuzování toho, zda reklama je skutečně klamavá⁷⁸. Podle ustanovení § 2979 odst. 2 občanského zákoníku přihlížíme také k dodatkům, např. k výrazům „*druh*“, „*typ*“, „*způsob*“, zkratkám a celkové vnější úpravě⁷⁹.

4.1.2 Srovnávací reklama

Současné ustanovení § 2980 občanského zákoníku, které upravuje srovnávací reklamu, vychází také ze shora citované Směrnice, a obecně – za splnění určitých podmínek –

---

⁷⁸ Mimo jiné přihlédneme k ceně a způsobu jejího určení, k podmínkám, za kterých se zboží prodává, nebo za kterých se poskytuje služba, dále k povaze a vlastnostem zadavatele reklamy, tj. k jeho totožnosti, majetku, odborné způsobilosti apod., v neposlední řadě přihlížíme také k dostupnosti, povaze, složení, datu výroby, k provedeným zkouškám apod.

⁷⁹ Klamavou reklamou je např. reklamní kampaň výrobce jogurtů, v níž tvrdí, že jogurt obsahuje 40 % pravého ovoce, proto jeho cena je i o něco vyšší, než cena u konkurence. Nakonec my, jako zákazníci, zjistíme, že to není pravdou, že v jogurtu žádné ovoce není a že je nahrazeno umělým sladidlem. Soutěžitel takovou reklamní kampaň vedl proto, aby prodal více svých výrobků, než jeho konkurent, a to za vyšší cenu, a využil mylného informování zákazníků, kteří si jeho jogurt v domněnku, že skutečně za tu cenu obsahuje ovoce, koupili. Ve finále si však koupili jogurt neodpovídající kvality a ještě za vyšší cenu, než která by takové kvalitě odpovídala. Byli poškozeni nejen zákazníci, ale také ostatní soutěžitelé, protože v důsledku klamavé reklamní kampaně se snížila poptávka po jejich jogurtech, přičemž toto snížení bylo v důsledku klamavé reklamní kampaně.

zakázána není. Uvedené ustanovení říká, že „srovnávací reklama přímo nebo nepřímo označuje jiného soutěžitele nebo jeho zboží či službu“. To v zásadě koresponduje s předchozí právní úpravou srovnávací reklamy, obsaženou v ustanovení § 50a ObchZ, podle něhož se za srovnávací reklamu považovala jakákoliv reklama, která „výslovně nebo i nepřímo identifikuje jiného soutěžitele nebo zboží nebo služby nabízené jiným soutěžitelům“. Podle Ondřejové slouží ustanovení o srovnávací reklamě především k ochraně soutěžitelů proti jiným soutěžitelům, zpravidla konkurentům, kteří se snaží nabídnout svoje zboží a služby tím, že upozorňují na nedostatky či negativa u jiných soutěžitelů⁸⁰.

Obdobně jako předchozí právní úprava v ObchZ, i ta současná v občanském zákoníku vymezuje podmínky, za jejichž splnění je přípustná i srovnávací reklama. Tyto podmínky jsou v podstatě shodné. V první řadě je přípustná srovnávací reklama, která není klamavá, a dále ta, která srovnává zboží nebo službu uspokojující stejné potřeby nebo určené ke stejnému účelu. Další hledisko směřuje na objektivní srovnání jednoho nebo více základních, podstatných, důležitých, ověřitelných a příznačných vlastností zboží nebo služby, a to včetně ceny. Podmínkou přípustnosti srovnávací reklamy je také skutečnost, že srovnává zboží s označením původu pouze se zbožím stejného označení, a nezlehčuje soutěžitele a jeho postavení, činnost, výsledky. Poměrně aktuální podmínkou pak je, že srovnávací reklama nesmí nabízet zboží nebo službu jako napodobení nebo reprodukci zboží nebo služby, které jsou označeny ochrannou známkou soutěžitele nebo jeho názvem.

Odborné publikace a reklamní praxe srovnávací reklamu rozdělují do několika typů⁸¹. Jedním z typů srovnávací reklamy, se kterou se často můžeme setkat, je reklama superlativní, v níž v podstatě nejde o srovnání jako takové, ale spíše o jakési přehánění při prezentaci zboží nebo služby (např. „na trhu nejoblíbenější jogurt“ apod.). Dalším typem srovnávací reklamy je tzv. vnitřní reklama, prostřednictvím které podnikatelé srovnávají vlastní zboží nebo služby; tato reklama však tak častá není. Typem srovnávací reklamy je také reklama srovnávající zboží nebo služby s předcházejícím stavem, např. před prodejem či před určitým vylepšením; typicky se s ní můžeme setkat např. u automobilů, které jsou neustále vyvíjeny a jsou do nich doplňovány další a další komponenty.

Reklamní praxe pak zná také reklamu srovnávající výrobky (i služby) se stavem techniky, prostřednictvím které je porovnáváno zboží v souvislosti s rozvoje technologií

---

⁸⁰ Srov. ONDŘEJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014, s. 132.

⁸¹ Srov. např. JANSÁ, L. Srovnávací reklama. *pravoit.cz*. [online] 2007-10-01 [cit. 2014-11-16]. Dostupné z WWW: <<http://www.pravoit.cz/article/srovnavaci-reklama>>.

v daném oboru. Může jít např. o vylepšené aplikace mobilního telefonu či tabletu, osobních vozidel apod. Posledním typem srovnávací reklamy je srovnání zboží nebo služeb se zbožím a službami konkurenčních subjektů. Tento typ reklamy musí splňovat výše uvedené podmínky, za kterých je přípustná, aby se nejednalo o nekalou soutěž.

Srovnávací reklama rozhodně může být tím správným druhem propagace zboží nebo služeb jednotlivých soutěžitelů ve směru ke svým zákazníkům. Její úskalí však spočívá v tom, že hranice mezi přípustnou reklamou a tím, kdy je již nepřípustná, může být i velmi tenká. Nakonec, pokud se na jednotlivé podmínky v ustanovení § 2980 odst. 2 občanského zákoníku podíváme, může neodborně a lehkomyšlně připravená srovnávací reklama sklouznout až do reklamy klamavé nebo do zlehčování či parazitování na pověsti konkurenta.

Problematicke srovnávací reklamy se však věnovala i prvorepubliková judikatura. Podle jednoho z rozhodnutí „nelze zakázati vůbec jakéhokoli srovnání výrobků a zařízení soutěžitelských podniků“, protože za určitých okolností je možno dojít ke srovnání, které by nebylo v rozporu s předpisy zákona č. 111/1927 Sb. z. a n.⁸².

4.1.3 Klamavé označení zboží nebo služby

Tato skutková podstata nekalé soutěže je předmětem úpravy v ustanovení § 2978 občanského zákoníku. Toto ustanovení klamavé označení zboží nebo služby definuje jako takové označení, které „je způsobilé vyvolat v hospodářském styku mylnou domněnku, že jím označené zboží nebo služba pocházejí z určité oblasti či místa nebo od určitého výrobce, anebo že vykazují zvláštní charakteristický znak nebo zvláštní jakost“.

Podle předchozí právní úpravy, obsažené v ustanovení § 46 ObchZ, podstata tohoto skutku spočívala v tom, že zboží nebo službu soutěžitel nějakým způsobem označil a takové označení používal tak, že to mohlo vyvolat klamnou domněnku o některém z chráněných znaků. Mezi takové chráněné znaky patřil např. údaj o zeměpisném původu, tj. že výrobek nebo služby pocházejí z určitého státu, území, místa, dále např. údaj o výrobcu a způsobech výroby, dále údaj o jakosti a vlastnostech výrobků či služeb, tj. že mají výjimečné vlastnosti nebo výbornou jakost.

Shodně podle obou právních úprav není rozhodné, zda je takové označení šířeno, resp. v podstatě šířeno být ani nemusí a na straně soutěžitele nemusí existovat ani záměr získat sobě nebo jiného prospěch. Není ani rozhodné, na jakém místě je takové označení uvedeno, může

---

⁸² Sb. r.n.s. Vážný, č. 16579. Citováno v ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník : komentář*. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 185.

to být přímo na zboží, na jeho obalu, v obchodní písemnosti, v letáku apod., ani to, zda bylo šířeno přímo nebo nepřímo a jakým způsobem se tak stalo.

Účelem tohoto ustanovení je zejména ochrana spotřebitelů před nákupem výrobků, které nemají jakost nebo vlastnosti, které si od nich kupující, který se spoléhá na klamavé označení, slibuje. Předmětem ochrany však jsou také další účastníci v hospodářském styku, kteří označení zboží nebo služby užívají oprávněně, např. na základě smluv o obchodním zastoupení či licenčních smluv apod.⁸³.

V této souvislosti bych rád připoměl něco z oboru, kde pracuji. Konkrétně pivovarnickou společnost Budějovický Budvar, n.p. a její celosvětový právní soubor s americkým koncernem Anheuser-Busch InBev. V prosinci 2013 to byl italský nejvyšší soud, který zakázal americké firmě používat jejich značku Budweiser, tuto značku prohlásil za klamavou a nařídil její výmaz z italského rejstříku ochranných známek. Český Budějovický Budvar, n.p. tak může také v Itálii prodávat a čepovat pivo s označením Budweiser Budvar. V červnu 2014 pak vyhrál Budějovický Budvar v Portugalsku, když odvolací soud zamítl odvolání jeho konkurenta⁸⁴. Soudní spory o značku Budweiser mezi Budějovickým Budvarem a společností Anheuser-Busch InBev trvají neuvěřitelných více než 100 let (konkrétně od roku 1907). Úspěšnější stranou sporu je přitom Budějovický Budvar, který v letech 2000 do 2012 vyhrál 120 soudních sporů nebo správních řízení z celkových 173, 10 sporů přitom skončilo smírem⁸⁵. Tento spor bychom mohli podřadit jak pod klamavé označení zboží, tak i pod skutkovou podstatu vyvolání nebezpečí záměny, ovšem v podstatě je to nekalé jednání svého druhu.

4.2 Vyvolání nebezpečí záměny

Tuto skutkovou podstatu nekalé soutěže nalezneme v ustanovení § 2981 občanského zákoníku. Z tohoto ustanovení vyplývá, že vyvolání nebezpečí záměny se může dopustit ten, kdo naplní tři základní znaky této skutkové podstaty. První z nich je, že „užije jména osoby nebo zvláštního označení závodu užívaného již po právu jiným soutěžitelem“. Dále se tohoto skutku dopustí ten, kdo „užije zvláštního označení závodu nebo zvláštního označení či úpravy

⁸³ Srov. ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník : komentář*. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 183.

⁸⁴ Srov. ČESKÁ REPUBLIKA. Budějovický Budvar vyhrál soudní spor v Portugalsku. *budejovickybudvar.cz* [online] 2014-06-26 [cit. 2014-11-16]. Dostupný na WWW: <<http://www.budejovickybudvar.cz/media/archiv-tiskovych-zprav/2014/soud-portugalsko.html>>.

⁸⁵ Srov. Orholz, P. Budvar zvítězil v Itálii, opět tam nabízí Budweiser. *novinky.cz*. [online] 2013-12-18 [cit. 2014-01-13]. Dostupné z WWW: <<http://www.novinky.cz/ekonomika/322422-budvar-zvitezil-v-italii-opet-tam-nabizi-budweiser.html>>.

výrobku, výkonu nebo obchodního materiálu závodu, které v zákaznických kruzích platí pro určitý závod za příznačně“. Sem patří např. označení obalů, tiskopisů, katalogů, letáků apod.

Poslední skutkovou podstatou vyvolání nebezpečí záměny naplní ten, kdo „napodobí cizí výrobek, jeho obal nebo výkon, pokud je toto jednání způsobilé vyvolat nebezpečí záměny nebo klamnou představu o spojení se soutěžitelem, jeho závodem, pojmenováním, zvláštním označením nebo s výrobkem či výkonem jiného soutěžitele“. Výjimka platí pro to, kdy jde o napodobení v prvcích, které jsou již z povahy výrobku funkčně, technicky nebo esteticky předurčeny, a napodobitel přitom učinil veškerá opatření, která lze na něm požadovat, aby nebezpečí záměny vyloučil nebo alespoň podstatně omezil.

Předchozí právní úprava byla předmětem ustanovení § 47 ObchZ a ta současná z této v podstatě vychází. Jak vyplývá ze shora uvedeného ustanovení, chrání tato skutková podstata vše, co individualizuje a charakterizuje určitý závod, tj. jeho obchodní firmu, ochrannou známku, průmyslové označení apod. Z označení „vyvolání nebezpečí“ pak vyplývá, že k záměně nemusí ani dojít, postačí, pokud záměna hrozí. Nadto i v tomto případě jde o skutek objektivní, který není vázán na žádná subjektivní kritéria, ostatně jako je tomu i v případech většiny ostatních skutkových podstat nekalé soutěže⁸⁶.

Rozhodnutím, o kterém se zmíním, je rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, které se zabývá ochrannou známkou, tj. ®, a jejím používáním. Tento soud dospěl k závěru, že kdo není vlastníkem ochranné známky, nemůže pro svůj výrobek používat označení ® ani jiné označení, z něhož by běžný spotřebitel, tj. průměrný spotřebitel mohl usuzovat, že se u daného výrobku jedná o chráněné a registrované označení. Pokud to někdo činí, ač vlastníkem ochranné známky není, jedná v rozporu s dobrými mravy soutěže⁸⁷.

Poměrně obvyklým případem, který naplňuje skutkovou podstatu vyvolání nebezpečí záměny, je případ, kdy si zákazník v kamenném obchodě koupí značkové věci (za cenu odpovídající značce), pouze s malou odchylkou v označení (např. v přeskupení písmen apod.), takže je nepochybné, že o značkovou věc nejde, naopak že jde o napodobeninu. Zákazník tedy může po prodávajícím požadovat vrácení kupní ceny (na což však nemá právní nárok), případně vyvolat nekalosoutěžní spor anebo zavolat příslušné orgány, např. Policii ČR nebo Českou obchodní inspekci.

⁸⁶ Srov. také ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník : komentář*. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 186.

⁸⁷ Srov. tamtéž, s. 188.

4.3 Parazitování na pověsti

Parazitování na pověsti definuje ustanovení § 2982 občanského zákoníku jako „zneužití pověsti závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitele umožňující získat pro výsledky vlastního nebo cizího podnikání prospěch, jehož by soutěžitel jinak nedosáhl“. Obsah této definice byl zcela převzat z předchozí právní úpravy, konkrétně z ustanovení § 48 ObchZ.

Jak uvádí Štenglová a kol., je kořistění z cizí pověsti častým nekalosoutěžním jednáním⁸⁸. Ve většině případů pak souvisí s klamavou reklamou nebo s klamavým označováním zboží nebo služby. Od nich se však liší v několika směrech. Zatímco klamavá reklama vyžaduje klamavost a klamavé označování zase zaměnitelnost, parazitování dopadá na případy, kdy se „jednající pouze opírá o výsledky, jichž dosáhl někdo jiný, a nemusí dojít ani k oklamání zákaznických kruhů nebo jiných soutěžitelů“⁸⁹.

Nejčastější formou parazitování na pověsti je reklama, a to reklama, která porovnává zboží nebo služby konkurenta, nebo která tvrdí, že jeho výrobky a služby jsou na stejné úrovni jako výrobky nebo služby srovnávaného, které se obecně těší přízni veřejnosti. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení, není potřeba, aby výrobky nebo služby byly napodobovány.

Jako jedno z mála nekalosoutěžních jednání vyžaduje parazitování na pověsti určitou motivaci jednajícího. Jednající – rušitel se totiž parazitováním snaží získat prospěch, který by jinak, např. svou podnikatelskou činností nebo povolenou reklamou, nedosáhl. On takového prospěchu dosáhne právě pouze tím, že poukáže na pověst závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitele, nebo jeho pověst snižuje, anebo jej očerňuje. Prospěch ani nemusí nastat, postačí, pokud k němu úmysl jednajícího směřuje.

4.4 Podplácení

Skutkovou podstatu podplácení nalezneme v ustanovení § 2983 občanského zákoníku. Podplácení je jednak občanskoprávním deliktem, jednak jej známe také jako trestný čin podle ustanovení § 332 v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (v textu dále jen „trestní zákoník“). Rozdílů je však hned několik. Jednak je to dáno povahou obou předpisů, trestní zákoník je předpisem veřejnoprávním, na rozdíl od občanského zákoníku. Trestní řízení probíhá na základě stíhání veřejnoprávními orgány (orgány policie, státní zastupitelství). Nadto aby pachatel naplnil skutkovou podstatu trestného činu

---

⁸⁸ Tamtéž.

⁸⁹ MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 80.

podplácení podle ustanovení § 332 trestního zákoníku, musí jednat v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu, příp. takové jednání činí v souvislosti se svým podnikáním nebo podnikáním jiného, příp. jeho jednání směřuje vůči úřední osobě⁹⁰.

Ustanovení § 2983 občanského zákoníku bylo převzato z předchozí právní úpravy, a to z ustanovení § 49 ObchZ, a rozlišuje mezi aktivním a pasivním podplácením. Aktivní podplácení spočívá v tom, že jednající podplácenému úplatku přímo nebo nepřímo nabídne nebo slíbí, příp. poskytne jiný prospěch proto, aby pro sebe nebo pro jiného soutěžitele získal od podpláceného přednost, anebo jinou neoprávněnou výhodu v soutěži, na kterou za normálních podmínek nemá nárok. Pasivním podplácením je pak jednání podpláceného, který soutěžitele požádá, a to buď přímo nebo nepřímo, nebo si vyžádá slib úplatku, příp. přijme jiný prospěch se stejným cílem, tedy poskytnout za to podplácujícímu protiplnění, které spočívá v určité výhodě v rámci soutěže.

Ze shora citovaného ustanovení pak vyplývá, že podplácení se může dopustit v podstatě jakákoliv osoba, tj. jak osoba fyzická, tak osoba právnická, či její statutární orgán nebo jeho člen, může jím být prostě kdokoliv v rámci hospodářského styku. Podstatné je naopak to, aby podplácená osoba měla určitý vliv na to změnit soutěžní postavení osoby, která podplácí; to vyplývá přímo ze spojení „*přednost*“, „*neoprávněná výhoda*“, „*jakýkoliv prospěch*“.

Představit si podplácení není tak složité. Může jím být faktické poskytnutí úplatku, ale také pouze příslib či nabídka nikoli pouze materiálních výhod, může jít i o nabídku poskytnutí služeb nebo úlev, příp. možnosti vstupu do uzavřeného klubu a tím zlepšení sociálního postavení podpláceného apod. Podle Munkové je úplatkem „*jakýkoli prospěch, tedy cokoli, co situaci podpláceného zlepší, a může být učiněno výslovně či konkludentně*“⁹¹. Podmínkou k naplnění skutkové podstaty pak je dále skutečnost, že prospěch je poskytován za očekávané budoucí protiplnění, které spočívá v tom, že v rámci hospodářské soutěže je podplácující ve výhodnější situaci oproti ostatním soutěžitelům. Dalším znakem pak je, že oba jednající se takového jednání dopouštějí v rámci soutěže s cílem získat přednost či jinou neoprávněnou výhodu, jak je řečeno výše. K tomu směřuje i soudní judikatura; např. podle jednoho z rozsudků Nejvyššího soudu ČR je k naplnění skutkové podstaty podplácení potřeba, aby podplácené osobě byl přímo nebo nepřímo nabídnut, slíben či poskytnut jakýkoliv prospěch

⁹⁰ Trestným činem je pak také přijetí úplatku podle ustanovení § a nepřímé úplatkářství podle ustanovení téhož.

⁹¹ MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 85.

za tím účelem, aby jejím nekalým postupem docílil soutěžitel na úkor jiných soutěžitelů pro sebe nebo jiného soutěžitele přednost nebo jinou neoprávněnou výhodu⁹².

4.5 Zlehčování

Zlehčování je předmětem ustanovení § 2984 občanského zákoníku a jeho znění bylo zcela převzato z ustanovení § 50 ObchZ. Zlehčování spatřujeme ve dvou typech jednání. Prvním z nich je jednání, kterým „soutěžitel uvede nebo rozšiřuje o poměrech nebo výrobcích či výkonech jiného soutěžitele nepravdivý údaj způsobilý tomuto soutěžiteli přivodit újmu“.

Nabízí se sice srovnání se skutkovou podstatou klamavé reklamy podle ustanovení § 2977 občanského zákoníku, ale to jen na první pohled. Rozdíl spočívá v tom, že při zlehčování soutěžitel neuvádí údaje o vlastním závodu, svých výrobcích nebo službě, ale tyto údaje směřují pouze k jinému soutěžiteli.

V případě zlehčování pak je podmínkou pro naplnění jeho skutkové podstaty, aby šířené informace byly nepravdivé. Naopak není důležité, zda jednající – rušitel o nepravdivosti údaje ví nebo ne, proto tuto nepravdivost označujeme jako nepravdivost objektivní; Munková k tomu dále uvádí, že „nepravdivost údajů může jinému soutěžiteli způsobit újmu, a proto se někdy můžeme setkat také s pojmem očerňování“⁹³. K naplnění skutkové podstaty zlehčování pak poškozenému nemusí vzniknout újma, to vyplývá z dikce „údaj způsobilý ... přivodit újmu“.

Ustanovení § 2984 odst. 2 občanského zákoníku pak za zlehčování považuje i to jednání, které spočívá v uvedení a rozšiřování pravdivých informací o poměrech, výkonech nebo výrobku jiného soutěžitele. Opět platí, že i tyto pravdivé informace jsou schopny způsobit jinému soutěžiteli újmu. Výjimku pak tvoří případy, pokud soutěžitel – jednající jednak v tzv. oprávněné obraně, tj. pokud k takovému jednání byl okolnostmi donucen.

Pod zlehčujícími informacemi si můžeme představit např. upozornění jednoho soutěžitele na nízkou hygienickou úroveň při přípravě jídel svého konkurenta, dále upozornění na to, že nemá potřebnou kvalifikaci pro to, čemu se věnuje, na vysoké ceny v důsledku rozsáhlého byrokratického aparátu, na nepoctivost vůči zákazníkům, na špatné zacházení se zaměstnanci apod. Zlehčující charakter pro jiného soutěžitele může mít

---

⁹² Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2008, sp. zn. 32 Cdo 139/2008. Dostupný z WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D78BF92511490A97C1257A4E00652471?openDocument&Highlight=0>.

⁹³ MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 88.

i sebechvála konkurenta, která v podstatě zakázaná není, nicméně sama o sobě nesmí překročit hranici, která již znamená, že zlehčuje jiného soutěžitele.

Ke shora uvedenému ještě připomeňme, že zlehčování se musí týkat poměrů, výrobků nebo výkonů jiného soutěžitele, tzn. musí souviset (zpravidla) s jeho podnikatelskou činností. Pokud by někdo šířil informace (pravdivé či nepravdivé) o osobním životě jiného soutěžitele, např. o tom, že nadměrně užívá alkoholické nápoje, bere drogy, týrá svou partnerku, nejednalo by se o nekalou soutěž ve smyslu zlehčování, ale o zásah do osobnosti člověka, který by mohl být řešen podle ustanovení § 81 a násl. občanského zákoníku, příp. o trestný čin pomluvy, pokud by takový zásah dosáhl určité úrovně. Je ovšem pravdou, že pomyslná hranice mezi hodnocením toho, co souvisí s podnikáním, a toho, co jsou již osobní poměry, může být někdy velmi tenká.

V souvislosti se zlehčováním upozorňuji na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1.12.2009, sp. zn. 3 Cmo 195/2009⁹⁴. Tento soud uzavřel, že je zásadně v rozporu s dobrými mravy soutěže jednání soutěžitele, který hodnotí veřejně, tj. ve vztahu k potenciálním zákazníkům a obchodním partnerům, soutěžní výkony druhého soutěžitele. Skutková podstata zlehčování v této věci spočívala v tom, že soutěžitel hodnotil veřejně (letáky a transparenty, vyjádřením na internetu) obchodní smlouvy druhého soutěžitele (poškozeného) tak, že tyto smlouvy jsou pro jeho partnery nevýhodné a jednostranné ve prospěch poškozeného.

4.6 Porušení obchodního tajemství

Předchozí právní úprava vymezovala v ustanovení § 17 ObchZ obchodní tajemství tak, že *„tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje“*.

Dnes je obchodní tajemství upraveno v ustanovení § 504 občanského zákoníku a je definováno obdobně jako shora svým obsahem, tedy tím, co jej tvoří. Podle tohoto ustanovení jej tedy tvoří *„konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem, a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“*.

Porušení obchodního tajemství podle ustanovení § 2985 občanského zákoníku, jehož podstata byla zcela převzata z předchozí právní úpravy v ustanovení § 51 ObchZ, se dopustí

---

⁹⁴ Srov. MACEK, J. *Rozhodnutí ve věcech obchodní firmy a nekalé soutěže, II. díl*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 445 – 452.

ten, kdo jiné osobě neoprávněně sdělí, zpřístupní, pro sebe nebo pro jiného využije obchodní tajemství, které pak je způsobilé využít v soutěži, tzn. využije je ve svůj prospěch či prospěch jiného⁹⁵. Aby byla naplněna tato skutková podstata, je potřeba, aby se jednající o obchodním tajemství dozvěděl tzv. kvalifikovaným způsobem, a to buď na základě pracovního poměru k soutěžiteli, anebo v důsledku jiného vztahu k němu, příp. v rámci výkonu určité funkce (např. statutárního orgánu), a to vždy nedovoleným způsobem a jednáním, které je v rozporu se zákonem.

Obchodní tajemství spočívá v určitých firemních, organizačních, pracovních a obchodních postupech, které mají zůstat v tajnosti pro ostatní soutěžitele a jiné osoby pohybující se na trhu. Může jít také o know-how, technologické postupy, vynálezy, výzkumy apod. Tyto záležitosti musí být běžně nedostupné v obchodních kruzích; Hajn uvádí, že běžná dostupnost je dána tehdy, když se s těmito záležitostmi můžeme seznámit v odborné literatuře s tím, že sama tato literatura musí být běžně dostupná⁹⁶.

Je nepochybné, že v dnešním globalizovaném a technologicky poměrně vyspělém světě má každý, kdo má k dispozici nějaké know-how či výsledky důležitých výzkumů, zájem na tom, aby je co nejdéle uchoval v tajnosti před svou konkurencí. Snaha o jejich utajení je také podmínkou pro to, abychom mohli užívat spojení „obchodní tajemství“. Uchování v tajnosti lze zařídit různými způsoby, např. zaměstnanci v rámci pracovní smlouvy podepisují také smlouvy o mlčenlivosti, dalším způsobem utajení může být např. označení listin jako tajných, nebo jejich ukrytí v trezoru či používání registračních čísel pro pořizování fotokopíí.

4.7 Dotěrné obtěžování

Institut dotěrného obtěžování, upravený v ustanovení § 2986 občanského zákoníku, z předchozí právní úpravy nekalé soutěže neznáme. Jak uvádí Eliáš, jeho zařazení do oblasti nekalosoutěžního jednání sleduje ochranu před nepřiměřeným zatěžováním, tedy před jevem, který stále častěji zasahuje do soukromé sféry lidí i právnických osob⁹⁷.

---

⁹⁵ Munková k tomu doplňuje, že obchodní tajemství bylo porušeno, a proto jej bylo možno v soutěži využít – MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 88. Obdobně k tomu také HAJN, P. *Soutěžní chování a právo proti nekalé soutěži*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita v Brně, 2000, s. 224.

⁹⁶ HAJN, P. *Soutěžní chování a právo proti nekalé soutěži*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita v Brně, 2000, s. 221.

⁹⁷ Srov. ELIÁŠ, K. a kol. *Osnova občanského zákoníku. Osnova zákona o obchodních korporacích*. 1. vydání. Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009, s. 453.

Jeho podstata spočívá v tom, že jednající sděluje údaje o soutěžiteli, zboží nebo službách, nebo o jejich nabídkách prostřednictvím telefonu, faxového přístroje, elektronické pošty apod. To samo o sobě by o nekalých praktikách nevypovídalo, proto je k tomu doplněno, že takovou činnost si příjemce zjevně nepřeje. Pod to můžeme zařadit typicky nevyžádané reklamy, spamy, webhosting, které chodí do našich emailových schránek, telefonáty ze strany prodejců s nejvýhodnějšími nabídkami, které nás obtěžují a které nechceme slyšet apod. Do jaké míry jde však o běžné nabízení zboží nebo služeb, či zda to již přesahuje hranice dotěrného obtěžování, bude záležet čistě na subjektivním přístupu každého jednotlivce. To, co někdo považuje za dotěrné obtěžování, může druhý považovat za nezávazný a milý rozhovor a naopak. Bude proto zejména na soudní praxi, jak taková hranice bude stanovena.

Hranice je zatím stanovena v občanském zákoníku tak, že o dotěrné obtěžování nejde tehdy, pokud reklamu rozesílá podnikatel svého zákazníkovi, jemuž již předtím dodal zboží nebo poskytl služby, a tento zákazník je vyloženě nezakázal, a jde o vlastní zboží nebo služby takového podnikatele, tzn. že nedělá reklamu jinému soutěžiteli. Povinností každého podnikatele pak je, aby zákazníka přímo poučil o tom, že následné zasílání reklamy na elektronickou adresu může odmítnout.

Dotěrného obtěžování se také může dopustit ten, kdo sděluje reklamu, při které její původce utají nebo zastře údaje, podle kterých ho lze zjistit, a neuvede, kde příjemce může bez zvláštních nákladů přikázat ukončení reklamy.

4.8 Ohrožení zdraví nebo životního prostředí

Toto jednání, které je upraveno v ustanovení § 2987 občanského zákoníku, bylo zcela převzato z předchozí právní úpravy v ustanovení § 52 ObchZ, a spočívá v tom, že jednající v soutěžním zájmu zkreslí podmínky soutěže tím, že uvede na trh výrobky nebo výkony, jimiž ohrozí zájmy ochrany zdraví a životního prostředí chráněné zákonem. Pojmovými znaky tohoto ustanovení tak je státem chráněný zájem na zdraví nebo životním prostředí, který je ohrožen jednáním zkreslujícím podmínky hospodářské soutěže, které je v rozporu se zákonem, a získání prospěchu pro sebe nebo jiného na úkon jiných soutěžitelů a spotřebitelů.

Eliáš toto ustanovení označuje za – v mezinárodním kontextu – výjimečné a svým způsobem neživotné, i když nelze vyloučit jeho aplikaci např. v souvislosti s reklamou na

zboží nebo služby, které soutěžitelé označují jako biologicky nezávadné nebo šetrné k životnímu prostředí⁹⁸.

V tomto ustanovení se, i s přihlédnutím k názoru prof. Eliáše, prolíná veřejnoprávní povaha předpisů na ochranu zdraví a životního prostředí, kterou najdeme např. v zákoně č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a naprosto soukromoprávní povaha nekalosoutěžního jednání. Soutěžitel se tedy jednání podle § 2987 občanského zákoníku dopustí tím, že jednak poruší některá ustanovení veřejnoprávních předpisů na ochranu zdraví či životního prostředí s tím, že jeho jednáním dojde zároveň ke zkrácení hospodářské soutěže na trhu a k získání prospěchu pro sebe či jiného, přičemž prospěch může být jak materiální, tak imateriální, např. získání výhod na úkor jiného apod.

Povšimněme si také toho, že jde o další skutkovou podstatu, která vyžaduje úmysl. Je totiž záměrem či cílem anebo dokonce úmyslem soutěžitele, aby získal svým jednáním prospěch (pro sebe či jiného) na úkor jiných účastníků soutěže. Postačí přitom, jak vyplývá z tohoto ustanovení, pokud zboží nebo služby či jiné výkony jsou schopny zkrácit soutěž a ohrozit zájem chráněný občanským zákoníkem, tzn. ke skutečnému ohrožení vůbec nemusí dojít.

4.9 Jiné typy nekalosoutěžního jednání

Jiné typy nekalosoutěžního jednání označuje Hajn jako tzv. soudcovské skutkové podstaty nekalé soutěže, protože rozhodují v konkrétních věcech a tím vytváří nové dílčí skutkové podstaty⁹⁹. O tom jsem se ostatně zmiňoval i v předchozích částech práce. Patří sem některé nepřiměřené formy lákání zákazníků; v praxi to spočívá v tom, že obchodníci do výlohy či na jiné viditelné místo umístí nabídku na vybrané a levné zboží, zákazník do obchodu vejde, ale toto zboží tam ve skutečnosti není k dispozici, takže obchodník jej přemluví, aby zakoupil jiné, samozřejmě dražší a méně kvalitní zboží. Dále sem patří inzeráty, v nichž se objevuje slovo „*zdarma*“, na což se naláká spousta zákazníků; ve výsledku však zjistí, že za zboží nebo služby stejně musí určitý obnos zaplatit.

Radíme sem také různé nepřiměřené formy obtěžování zákazníků ze strany soutěžitelů, např. pokud jsme obesláni zbožím, které jsme si ani neobjednali, příp. za námi

---

⁹⁸ Srov. tamtéž.

⁹⁹ HAJN, P. *Soutěžní chování a právo proti nekalé soutěži*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita v Brně, 2000, s. 129.

domů chodí různí podomní prodejci. Proti principům dobrých mravů soutěže jsou nepochybně také obchodní praktiky, které mají určitý emociální charakter. Takoví soutěžitelé využívají a těží z pocitů vděčnosti nebo ze soucitu; zde jsou např. mnohdy zneužití zdravotně postižení občané, kteří jsou donuceni (za určitou odměnu) předvádět nějaké zboží či službu. Oblíbenými terči některých dealerů jsou senioři; ve snaze nalákat je na prodejní akce nabízí jim dopravu a jídlo zdarma, poté jim zpravidla vnutí za přemrštěné ceny věci, které senioři ani nepotřebují či nechtějí¹⁰⁰. Někteří velmi rádi využívají i strachu zákazníků, v dnešní době zejména strachu z budoucnosti či strachu z finančního nedostatku, a neváhají jim nabízet např. finanční služby, které zákazníkům pomohou vyřešit jejich situaci, ve výsledku však za takové služby zaplatí mnohem více a uvede je to do ještě větších problémů.

Jako jiné typy nekalosoutěžního jednání, které nejsou přímo vyjmenovány jako jednotlivé skutkové podstaty, můžeme označit také např. podprahovou reklamu. Munková k tomu uvádí, že tato forma reklamy („*unterschwellige Werbung*“, „*subthreshold advertising*“), je využitelná ve filmu nebo v televizi a je zaměřená na ovlivnění lidského podvědomí¹⁰¹. Právě s ohledem na to, že lidi ovlivňuje zásadně nevědomky, takže tím se snižuje či zcela mizí jejich schopnost vědomě a samostatně se rozhodnout, je zcela nepřijatelná, protože odporuje obecným mravním zásadám a dobrým mravům soutěže. Budeme ji tedy posuzovat podle generální klauzule nekalé soutěže, protože podmínky pro její naplnění splňuje.

Jednáními, která nejsou upravena v občanském zákoníku, která naplňují generální klauzuli nekalé soutěže, a která můžeme označit jako jednání nekalá, mohou být také např. praktiky, při nichž soutěžitel využívá slabosti nebo závislosti zákazníků (např. pokud jde o osobu závislou na drogách či o gamblera), vyjadřuje se o nich hanlivě nebo je uráží, pokud o jeho zboží nebo služby nemají zájem, zesměšňuje jejich národnost, barvu pleti, náboženské vyznání nebo sociální postavení¹⁰². Další nekalosoutěžními jednáními pak jsou ty, které splňují podmínky generální klauzule. Nelze to zobecnit, řešíme dle okolností případu.

---

¹⁰⁰ Pro tyto obchodní praktiky se vžil jednoduchý výraz „šmejdi“ – srov. ČESKÁ REPUBLIKA. ČESKOSLOVENSKÁ FILMOVÁ DATABÁZE. *Československá filmová databáze*. [online] Last modified 2014-01-13 [cit. 2014-11-16]. Dostupné z WWW: <<http://www.csfd.cz/film/322198-smejdi/>>.

¹⁰¹ Srov. MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži : komentář*. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 57.

¹⁰² Srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.10.2009, sp. zn. 23 Cdo 866/2009. Dostupné z WWW: <http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D2D11FD5EAA24665C1257A4E0067B5EE?openDocument&Highlight=0>.

5 NEKALÁ SOUTĚŽ V UNIJNÍ ÚPRAVĚ

V průběhu celé práce jsem se zmiňoval o nekalé soutěži v Evropské unii, zejména z pohledu judikatury Soudního dvora Evropské unie. Česká republika se stala členem Evropské unie dne 1.5.2004. Z tohoto členství pro ní vyplývají nejen práva, ale také povinnosti, na poli právních předpisů především povinnost přizpůsobit své právní prostředí tomu unijnímu, resp. s unijním právem jej harmonizovat. České soudy pak jsou povinny sledovat vývoj v judikatuře Soudního dvora EU.

Současná existence Evropská unie je na primární úrovni zajištěna dvěma smlouvami, a to Smlouvou o Evropské unii (v textu případně jen „SEU“) a Smlouvou o fungování Evropské unie (v textu případně jen „SFEU“). Hospodářskou soutěž upravuje hlava VII. SFEU, v níž jsou stanovena společná pravidla pro oblast kartelových dohod a zákazu zneužití dominantního postavení. Zvláštní ustanovení o nekalé soutěži chybí, nicméně článek 114 SFEU uděluje Evropskému parlamentu a Radě pravomoc přijímat opatření ke sblízkování právních předpisů členských států. Právě na základě tohoto článku byly přijaty směrnice, které se nekalou soutěží zabývají, např. Směrnice EP a Rady 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách, Směrnice EP a Rady 2006/114/ES o klamavé a srovnávací reklamě, či Směrnice EP a Rady 2008/95/ES, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, apod. Zejména směrnice o nekalých obchodních praktikách přinesla rozsáhlé změny v oblasti nekalé soutěže, zejména z hlediska koncových zákazníků, tj. spotřebitelů.

Právní úprava v občanském zákoníku odpovídá směru, kterým se v oblasti nekalé soutěže, ochrany spotřebitelů (zákazníků) a také ochrany slabších stran v soutěžním vztahu vydala Evropská unie. Soulad ustanovení a soulad rozhodnutí českých soudů se stanovisky Soudního dvora EU je z předchozích kapitol zřejmý.

6 JUDIKATURA

V průběhu celé práce jsem věnoval pozornost také příslušným rozhodnutím zejména Nejvyššího soudu ČR. Jeho rozhodnutí jsou pro výklady sporných či legálně nedefinovaných pojmů stěžejní. Je zřejmé, že stejně jako právní úprava částečně vychází z prvorpublikové

úpravy, také některá současná rozhodnutí se k prvorepublikovým rozhodnutím přiklánějí; několikrát jsem v této souvislosti zmínil Vážného sbírku.

Jak jsem uvedl výše, obsahuje generální klauzule nekalé soutěže tři podmínky, které musí být splněny kumulativně, aby bylo možno uzavřít, že jde o nekalou soutěž; musí jít o jednání v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže, a které je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Samotný zákon nedefinuje ani to, co je hospodářský styk (dříve hospodářská soutěž), ani dobré mravy soutěže či rozpor s dobrými mravy soutěže, ani pojem zákazník, proto je především na Nejvyšším soudu ČR, aby tyto pojmy pro rozhodovací praxi nižších soudů interpretoval. Stěžejní rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR jsem citoval v předchozích částech práce. Tento soud se ve svých rozhodnutích vyjadřuje nejen ke třem podmínkám nekalé soutěže, ale také ke vztahu generální klauzule a jednotlivých skutkových podstat nekalé soutěže, dále také k časovému omezení práva na ochranu před nekalou soutěží, hledisku tzv. průměrného spotřebitele apod.

Ze zjištěných závěrů Nejvyššího soudu ČR, které jsou prezentovány v předchozích částech práce, dovozujeme, že je potřeba nejdříve řešit, zda byly jednáním případného rušitele splněny podmínky generální klauzule nekalé soutěže, a pokud tomu tak není, řešit podmínky konkrétních skutkových podstat již není třeba. Pokud rušitel splňuje všechny podmínky generální klauzule a také podmínky některé ze zvláštních skutkových podstat, jde o nekalosoutěžní jednání podle příslušné skutkové podstaty. V případě, že rušitel splní všechny podmínky generální klauzule, ale současně nespĺňuje podmínky některé ze zvláštních skutkových podstat, jde o nekalosoutěžní jednání podle generální klauzule. Pokud soutěžitel nespĺňuje všechny znaky generální klauzule, nejde o nekalou soutěž.

V budoucnu můžeme očekávat, že i nadále bude ve sporných či nedefinovaných věcech týkajících se nekalé soutěže Nejvyšší soud ČR rozhodovat, a to zejména s ohledem na to, že občanský zákoník v zásadě převzal obecnější úpravu z ObchZ a že nelze v jakékoliv době předjímat, co je nekalou soutěží a co již nikoliv.

ZÁVĚR

Česká republika před 25 lety nastoupila cestou demokracie a tržního hospodářství. V průběhu těchto let, zejména po vstupu do Evropské unie v roce 2004, pak vytvořila dostatečné podmínky a předpoklady k tomu, aby zde fungovala zdravá hospodářská soutěž, která je jedním ze základních prvků tržní ekonomiky. Ne vždy však hospodářská soutěž funguje bez problémů. K její regulaci tak, aby nebyla omezována nebo zneužívána, slouží shora uvedená ustanovení občanského zákoníku. V rámci hospodářské soutěže je zejména definována generální klauzule nekalé soutěže a příkladmo vyjmenovány její jednotlivé skutkové podstaty. Tato úprava je však v podmínkách českého právního řádu dostačující a nemá smysl ji nějakým způsobem doplňovat či měnit; vyjma výkladových rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR.

Pokud tedy porovnáme novou generální klauzuli v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb., se starou právní úpravou dle zákona č. 513/1991 Sb, dospějeme k závěru, že došlo pouze k logickým a formulačním úpravám, které ale na účelu, obsahu a právní úpravě nic nemění.

Dochází pouze k přesnější formulaci tří kumulativních kritérií nekalosoutěžního jednání, a to: (i) jednání se musí odehrávat v hospodářském styku, (ii) toto jednání musí být s dobrými mravy soutěže (tedy nikoli pouze s dobrými mravy), (iii) takové jednání musí být způsobitelné (a to objektivně) přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Výčet jednotlivých skutkových podstat nekalosoutěžního jednání je i nadále neuzavřený.

S ohledem na to, že právní úprava nekalé soutěže byla převzata z předchozí právní úpravy provedení obchodním zákoníkem pouze s některými změnami a v souvislosti s rekodifikací soukromého práva k zásadním změnám nedošlo, nepředpokládám, že by se v této oblasti v blízké době změnilo něco tak zásadním způsobem, že by např. nekalá soutěž byla upravena samostatným a zvláštním zákonem, či nějakým zásadním způsobem byly změněny jednotlivé skutkové podstaty.

POUŽITÉ ZDROJE

Monografie

- ELIÁŠ, K. Osnova občanského zákoníku. Osnova zákona o obchodních korporacích. 1. Vydání. Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 574 s. ISBN 978-80-7380-205-9.
- HAJN, P. *Právo nekalé soutěže : systematický výklad*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita, 1994. 146 s. ISBN 80-210-0923-3.
- MACEK, J. *Rozhodnutí ve věcech obchodního jména a nekalé soutěže*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2000. 481 s. ISBN 80-7179-256-X.
- MACEK, J. *Rozhodnutí ve věcech obchodní firmy a nekalé soutěže. II. díl*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2011. 609 s. ISBN 978-80-7400-410-0.
- MUNKOVÁ, J. *Právo proti nekalé soutěži*. 3. vydání. Praha : C.H. Beck, 2008. 244 s. ISBN 978-80-7179-543-8.
- ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2014. 380 s. ISBN 978-80-7400-522-0.
- ŠTENGLOVÁ, I.; PLÍVA, S.; TOMSA, M. a kol. *Obchodní zákoník. Komentář*. 13. vydání. Praha : C.H. Beck, 2010. 1469 s. ISBN 978-80-7400-354-7.
- VEČERKOVÁ, E. *Nekalá soutěž a reklama : vybrané kapitoly*. 1. vydání. Brno : Masarykova univerzita, 2005. 330 s. ISBN 80-210-3607-9.

Právní předpisy

- Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013.
- Zákon č. 11/1918 Sb. z. a n., o zřízení samostatného státu československého
- Zákon č. 111/1927 Sb. z. a n., o nekalé soutěži.
- Zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník.
- Zákon č. 40/1964Sb., občanský zákoník.
- Zákon č. 109/1964 Sb., hospodářský zákoník.
- Zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11.5.2005, o nekalých obchodních praktickách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ((směrnice o nekalých obchodních praktikách).

Elektronické zdroje

- BAŇOUCH, H. *Hospodářské právo*. In BOBEK, M.; MOLEK, P.; ŠIMÍČEK, V. (eds.). *Komunistické právo v Československu. Kapitoly z dějin bezpráví*. Brno : Mezinárodní politologický ústav, Masarykova univerzita, 2009, s. 739. Dostupné na WWW: <<http://www.komunistickepravo.cz>>.

- SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO. BUNDESMINISTERIUM DER JUSTIZ UND FÜR VERBRAUCHERSCHUTZ. *Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz* [online]. Iuris, 2013 [cit. 2014-01-13]. Dostupné z WWW: <http://www.gesetze-im-internet.de/uwg_2004/>.

RAKOUSKÁ REPUBLIKA. JUSLINE - DIE JURISTISCHE INTERNET-PLATTFORM ÖSTERREICHS: GRUNDBUCH, FIRMBUCH, WEBERV, GESETZ, MELDEREGISTER, GEWERBEREGISTER, GERICHT, RECHTSANWALT, SACHVERSTÄNDIGER, NOTAR, FORUM-RECHT. *JUSLINE - die juristische Internet-Plattform Österreichs: Grundbuch, Firmenbuch, webERV, Gesetz, Melderegister, Gewereregister, Gericht, Rechtsanwalt, Sachverständiger, Notar, Forum-Recht* [online]. Jusline, 2013. [cit. 2014-01-13]. Dostupné z WWW: <[https://www.jusline.at/Unlauterer-Wettbewerbs-Gesetz_\(UWG\).html](https://www.jusline.at/Unlauterer-Wettbewerbs-Gesetz_(UWG).html)>.

ČESKÁ REPUBLIKA. MEDIAGURU. *Retro české reklamy podruhé*. [online] 2013-01-01 [cit. 2014-11-16]. Dostupné na WWW: <<http://www.mediaguru.cz/2013/01/retro-ceske-reklamy-podruhe/>>.

ČESKÁ REPUBLIKA. Budějovický Budvar vyhrál soudní spor v Portugalsku. *budejovickybudvar.cz* [online] 2014-06-26 [cit. 2014-11-16]. Dostupný na WWW: <<http://www.budejovickybudvar.cz/media/archiv-tiskovych-zprav/2014/soud-portugalsko.html>>.

ČESKÁ REPUBLIKA. ČESKOSLOVENSKÁ FILMOVÁ DATABÁZE. *Československá filmová databáze*. [online] Last modified 2014-01-13 [cit. 2014-11-16]. Dostupné z WWW: <<http://www.csfd.cz/film/322198-smejdi/>>.

Články

HAJN, P. Generální klauzule proti nekalé soutěži dle NOZ. *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2013, č. 9, s. 11. ISSN 1805-6822.

JANSA, L. Srovnávací reklama. *pravoit.cz*. [online] 2007-10-01 [cit. 2014-11-16]. Dostupné z WWW: <<http://www.pravoit.cz/article/srovnavaci-reklama>>.

ORHOLZ, P. Budvar zvítězil v Itálii, opět tam nabízí Budweiser. *novinky.cz*. [online] 2013-12-18 [cit. 2014-11-16]. Dostupné z WWW: <<http://www.novinky.cz/ekonomika/322422-budvar-zvitezil-v-italii-opet-tam-nabizi-budweiser.html>>.

PIPKOVÁ, J. Definice soutěžitele v § 2973 obč.zák. se oproti definici v § 41 obch.zák. změnila. Má to nějaký vliv na okruh adresátů (nekal) soutěžního práva? *Rekodifikace a praxe*. Praha : Wolters Kluwer, 2014, č. 6, s. 24. ISSN 1805-6822.

Judikatura

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.3.2006, sp. zn. 32Odo 1230/2005.

Dostupné na WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/A0A47176F3A05583C1257A4E00688896?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.3.2013, sp. zn. 23Cdo 1757/2012. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BF5C85C7D26D53E1C1257B600029871D?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.6.2014, sp. zn. 23Cdo 1526/2011. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C4CEEBCB196DF9C2C12577D350034749C?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.3.2013, sp. zn. 23Cdo 1757/2012. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BF5C85C7D26D53E1C1257B600029871D?openDocument&Highlight=0>.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.1.2006, sp. zn. 32Odo 1642/2005. Dostupné na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/3ECD24A8AD10284CC1257A4E00657BFB?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.5.2010, sp. zn. 23Cdo 1345/2009. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/6D70ED34303656EEC1257A4E0064F295?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.8.2014, sp. zn. 23Cdo 2817/2012. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/79E0AE750D7B125DC1257D460034FB35?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2008, sp. zn. 32Cdo 139/2008. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D78BF92511490A97C1257A4E00652471?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.10.2008, sp. zn. 32Odo 229/2006. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/9FBF32A505B0CC4DC1257A4E0064F990?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.5.2007, sp. zn. 32Odo 229/2006. Dostupný na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/1631F50BEE9DF4C8C1257A4E0067BD36?openDocument&Highlight=0>.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.9.2011, sp. zn. 23Cdo 2500/2010. Dostupné na WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/331F24C448169961C1257A4E00687AE7?openDocument&Highlight=0>.

Rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 10.11.1982, C-261/81, *Walter Rau Lebensmittelwerke vs. De smedt PVBA*. Dostupné na WWW:

<<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C,T,F&num=261/81&td=ALL>>.

Rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 2.2.1994, C-315/92, *Verband Sozialer Wettbewerb eV vs. Clinique Laboratoires SNC a Estee Lauder Cosmetics GmbH*. Dostupné na WWW:

<<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C,T,F&num=315/92&td=ALL>>.

Rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 16.7.1998, C-210/96, *Gut Springenheide GmbH, Rudolf Trusky vs. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt – Amt für Lebensmittelüberwachung*. Dostupné na WWW:

<<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=cs&jur=C,T,F&num=210/96&td=ALL>>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.1.2007, sp. zn. 32Odo 1464/2006. Dostupný na WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/19A03625A9E8CCB4C1257A4E00651D8A?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.9.2010, sp. zn. 23Cdo 2343/2009. Dostupný na WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/87F37E23FC381BC5C1257A4E0065F17E?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.12.2000, sp. zn. 29Cdo 603/2000.

Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/07737E60F0BE50F1C1257A4E006576C2?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.5.2006, sp. zn. 32 Odo 511/2006. Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C34CC15F3C1B9F99C1257A4E0065E858?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.9.2002, sp. zn. 29 Odo 652/2001. Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/8E89DF8AA4DD8246C1257A4E00696EAB?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.5.2006, sp. zn. 32 Odo 511/2006. Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C34CC15F3C1B9F99C1257A4E0065E858?openDocument&Highlight=0>.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2008, sp. zn. 32 Cdo 139/2008. Dostupný z WWW:

<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D78BF92511490A97C1257A4E00652471?openDocument&Highlight=0>.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.10.2009, sp. zn. 23 Cdo 866/2009. Dostupné z WWW:
<http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/D2D11FD5EAA24665C1257A4E0067B5EE?openDocument&Highlight=0>.

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno autora: Radek Fidra

Obor: Právo v podnikání

Forma studia: kombinovaná

Název práce: Generální klauzule nekalé soutěže

Rok: 2015

Počet stran textu bez příloh: 47

Celkový počet stran příloh: 0

Počet titulů českých použitých zdrojů: 10

Počet titulů zahraničních použitých zdrojů: 0

Počet internetových zdrojů: 30

Počet ostatních zdrojů: 9

Vedoucí práce: JUDr. Ing. Martin Kohout, Ph.D